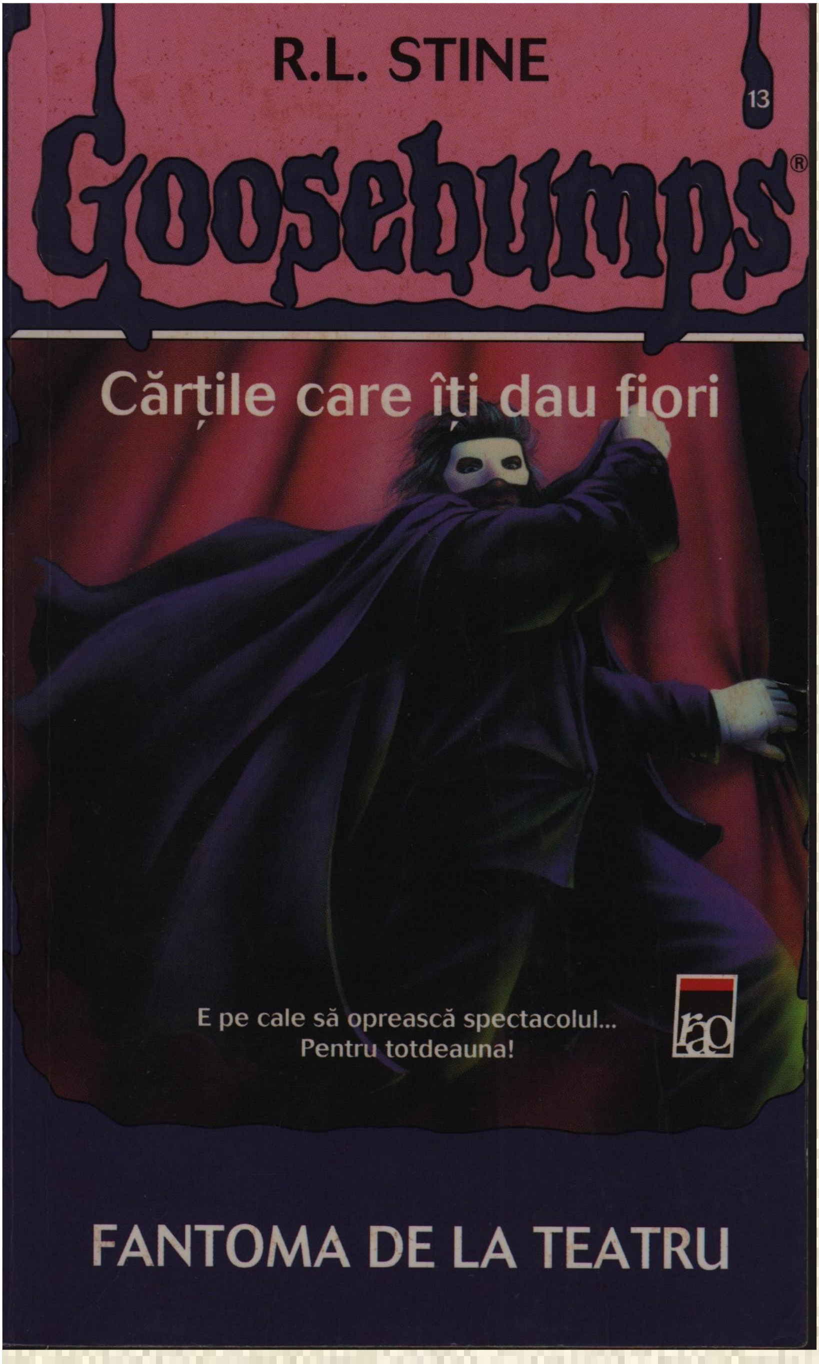
R.L. STINE
13
Goosebumps®
Cărțile care îți dau fiori
E pe cale să oprească spectacolul...
Pentru totdeauna!
rao
FANTOMA DE LA TEATRU

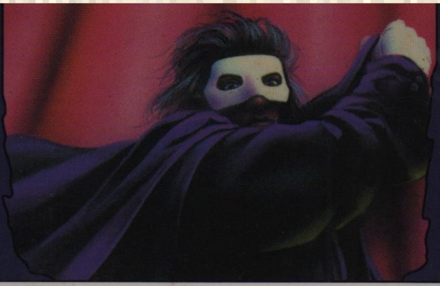

Se sting luminile... se trage cortina... O fantomă?!

Zeke a primit rolul principal în piesa *Fantoma,* în care va juca alături de colegii de școală, și e foarte încîntat. Îi place la nebunie să se deghizeze în diverse personaje înfricoșătoare și să-i sperie pe ceilalți.
Însă la un moment dat lucrurile încep să se complice...
O fi încercînd oare cineva să saboteze reprezentația?
Chiar există o fantomă care trăiește sub scena din sala de spectacole?

Cititorule, ia seama: o să mori de spaimă!

ISBN (10) 973-576-858-5
ISBN (13) 978-973-576-858-4

rao international publishing company

9 789735 768584
www.rao.ro
www.raobooks.com

12,99 lei

R. L. STINE

Goosebumps

Cărţile care-ţi dau fiori

FANTOMA DE LA TEATRU

Traducere din limba engleză:
CRISTIAN-EMILIAN GHIŢĂ

Editura RAO
Colecţia RAO pentru copii
Bucureşti, 2006

ISBN (10) 973–576–858–5;
ISBN (13) 978–973–576–858–4

Titlul original:

GOOSEBUMPS ® #13
Phantom at the Auditorium
Copyright © 1994, Scholastic Inc.

Versiune electronică:

[V1.0]

Corectură [V1.0]: iulie 2019.

1

Şcoala noastră era bântuită de o fantomă misterioasă. Nimeni nu o văzuse. Nimeni nu ştia unde locuieşte. Cu toate astea, ne-a bântuit şcoala mai bine de şaptezeci de ani.

Eu şi cel mai bun prieten al meu, Zeke, am descoperit-o pe când jucam la şcoală într-o piesă de teatru cu fantome. Doamna profesoară ne spusese că piesa e blestemată, dar nu am crezut-o. Ne gândeam că nu e decât o glumă.

Dar atunci când am văzut fantoma cu ochii mei, am ştiut că nu e glumă. Era adevărul gol-goluţ.

Noaptea când am descoperit Fantoma a fost cea mai înfricoşătoare din viaţa noastră!

Dar ar trebui să încep cu începutul. Mă cheamă Brooke Rodgers şi sunt în clasa a şasea la gimnaziul din Woods Mill.

Zeke Matthews e cel mai bun prieten al meu. Multe dintre celelalte fete cred că e ciudat ca un băiat să fie cel mai bun prieten al meu, dar puţin îmi pasă. Zeke e mai simpatic şi mai amuzant decât orice fată pe care o cunosc. Pe deasupra, mai e şi un mare fan al filmelor de groază, la fel ca şi mine.

Eu şi Zeke suntem cei mai buni prieteni de nouă ani. Ştim aproape totul unul despre celălalt.

6

De exemplu, ştiu că Zeke încă mai poartă pijamalele cu Kermit Broscoiul! Nu suportă când spun asta de faţă cu alţii. Faţa i se face de un roşu aprins şi atunci pistruii îi ies şi mai mult în evidenţă.

Zeke îşi urăşte pistruii cam tot atât cât îmi urăsc eu ochelarii. Nu ştiu de ce se agită atât pentru câţiva pistrui. După un timp, nici nu îi mai observi, iar vara, când se bronzează, practic dispar de tot. Dacă ar dispărea la fel şi ochelarii mei! Mă fac să par o tocilară. Dar dacă nu îi port, dau cu nasul în ziduri!

Unele fete de la şcoală cred că Zeke e drăguţ. Eu nu mă gândesc niciodată la el în felul ăsta, probabil pentru că îl ştiu

de atâta vreme, de când mamele noastre s-au întâlnit la campionatul de bowling şi au aflat că locuiesc pe aceeaşi stradă.

Agitaţia în legătură cu Fantoma a început acum câteva săptămâni, într-o vineri. Se terminaseră orele şi eu mă chinuiam să îmi deschid vestiarul. Mi-am dat părul de pe faţă şi am format cifrul. Incuietoarea asta idioată se blochează mereu şi mă enervează la culme! După ce am încercat de patru ori, am reuşit, în sfârşit, să deschid. Mi-am aruncat cărţile înăuntru şi am trântit uşa. Nici prin gând nu îmi trecea să car după mine toate manualele şi în weekend. Începând din secunda aia, eram în vacanţă. Două zile fără niciun pic de şcoală!

Grozav!

Înainte să mă pot întoarce, un pumn îmi şuieră pe la ureche, izbindu-se zgomotos de vestiarul meu.

— Care-i treaba, Brookie? se auzi o voce în spatele meu. N-ai nicio temă pentru weekend?

7

Nu trebuia să mă întorc ca să îmi dau seama cine era. O singură persoană pe lume poate să îmi spună Brookie şi să supravieţuiască.

M-am întors şi am văzut rinjetul netot al lui Zeke. Părul lui, care era foarte lung în faţă şi foarte scurt – aproape ras – la spate, îi cădea peste un ochi.

Am zâmbit, după care am scos limba la el.

— Matură mai eşti, Brookie, murmură Zeke.

Atunci mi-am întors pleoapele pe dos. E un talent scârbos pe care îl am, care de obicei îi face pe ceilalţi să ţipe şi închide discuţia. Zeke nici nu clipi. A văzut trucul cu pleoapele de vreun miliard de ori.

— Nu, n-am nicio temă! i-am răspuns. Gata cu cărţile, gata cu totul! Sunt liberă-liberă în weekendul ăsta.

Apoi mi-a venit o idee grozavă.

— Hei, Zeke, i-am spus, crezi că Rich poate să ne ducă mâine să vedem festivalul Creaturilor?

Muream de nerăbdare să văd cele trei filme cu creaturi

rulând la Cineplex. Unul ar fi trebuit să fie chiar 3D! Eu şi Zeke mergem mereu la filme de groază, doar ca să râdem la părţile înfricoşătoare. Noi doi avem nervii de oţel, nu ne speriem niciodată.

— Poate, răspunse Zeke, dându-şi părul de pe faţă. Dar Rich e pedepsit. Nu are voie să folosească maşina timp de o săptămână.

Rich, eternul pedepsit, e fratele mai mare al lui Zeke. Zeke îşi trecu ghiozdanul pe celălalt umăr.

— Lasă Festivalul Creaturilor, Brooke. Nu crezi că uiţi ceva? mă întrebă, privindu-mă fix. Ceva important?

8

M-am scărpinat pe nas. Ce să uit? Nu-mi venea nimic în minte.

— Ce? l-am întrebat, în cele din urmă.

— Haide, Brookie, gândeşte-te!

Chiar nu îmi dădeam seama despre ce vorbea Zeke. Mi-am strâns părul în coadă, legându-l cu elasticul pe care îl ţineam pe mână. Port întotdeauna un elastic de păr pe fiecare mână, pentru că nu ştii niciodată când ai nevoie de unul.

— Pe bune, Zeke, chiar nu ştiu, am insistat, legându-mi părul strâns. De ce nu îmi spui tu?

Abia atunci m-am prins.

— Lista cu rolurile! am strigat, dându-mi o palmă peste frunte.

Cum putusem să uit? Zeke şi cu mine aşteptaserăm două săptămâni întregi ca să aflăm dacă primiserăm vreun rol în piesa şcolii.

— Haide, vino să verificăm!

L-am apucat de mânecă şi l-am tras după mine până am ajuns la sala de spectacol. Încercaserăm, şi eu, şi Zeke, să apucăm vreun rol în piesa asta. Anul trecut avuseserăm câte un rolişor în musicalul *Băieţi şi păpuşi.* Doamna Walker, profesoara noastră, spusese că anul acesta avem o piesă de groază. Atât ne-a trebuit mie şi lui Zeke. Trebuia *neapărat* să jucăm în piesă.

Am gâsit o mulţime de copii în faţa avizierului, încercând să

citească toţi odată lista cu roluri. Eram aşa de emoţionată!
— Nu pot să văd, Zeke, i-am strigat. Verifici tu, bine?
— Da, nicio prob…

9

— Stai, că mă duc eu! am ţipat, râzgândindu-mă.
Fac asta de multe ori, şi Zeke spune că îl scoate din minţi.
Am inspirat adânc şi mi-am făcut loc prin mulţimea de copii. Muşcându-mi degetul mare de la mâna stângă, mi-am încrucişat degetele de la mâna dreaptă şi mi-am ridicat privirea către listă.
Dar când am văzut ce era scris, era să îmi înghit degetul! Pe un bilet lipit lângă listă era scris:
Atenţie, Brooke Rogers! Eşti rugată să te prezinţi la biroul domnului Levy. Ai fost suspendată.”

2

Fusesem suspendată? Mi se tăie răsuflarea. Aflase oare domnul Levy că eu eram cea care băgase un şoarece în cancelarie?
Suspendată-
Mi se tâiară genunchii. Părinţii mei aveau să fie de-a dreptul îngroziţi.
Atunci se auziră hohote în spatele meu. M-am întors, văzându-l pe Zeke cum râde cu gura până la urechi. Râdeau şi ceilalţi copii. M-am uitat supărată la Zeke.
— Tu ai pus biletul ăla?
— Normal, răspunse, rizând şi mai tare.
Zeke are un simţ al umorului cam bolnav.
— N-am crezut nicio secundă, am minţit repede.
Apoi m-am întors să citesc lista. A trebuit să o parcurg de trei ori. Nu îmi venea să cred.
— Zeke, am strigat peste capetele celorlalţi copii, noi doi suntem vedetele!
Zeke rămase cu gura căscată, după care se strâmbă la mine.

— Da, da, cum să nu, murmură, dându-şi ochii peste cap.

11

— Pe bune! i-am strigat. Noi avem rolurile principale. Vino să vezi şi singur! Tu eşti fantoma!

— Măi să fie!

Zeke tot nu mă credea.

— E adevărat, Zeke, întări o fată în spatele meu. Tina Powell, o fată din clasa a şaptea, îşi făcu loc prin mulţime.

Mereu am avut impresia că Tina Powell nu prea mă place. Habar n-am de ce, abia dacă o cunosc. Mereu pare că se încruntă la mine, de parcă aş avea spanac între dinţi sau ceva de genul ăsta.

— Lasă-mă să văd şi eu lista aia! ceru Zeke, făcându-şi loc cu coatele. Hei, chiar am primit rolul principal!

— Eu o să fiu Esmerelda, i-am zis. Oare cine e Esmerelda? Poate că e mama vitregă, bătrână şi nebună, a fantomei sau poate că e nevasta lui decapitată, care se întoarce din morţi ca să...

— Las-o baltă, Brooke, zise Tina încruntându-se. Esmerelda nu e decât fata unui proprietar oarecare de teatru.

O spuse de parcă Esmerelda ar fi un rol de nimic.

— Şi tu ce rol ai primit, Tina? am întrebat-o atunci. Tina fu evident încurcată. Câţiva alţi copii se întoarseră să audă ce răspunde.

— Eu sunt dublura *ta,* murmură ea, cu ochii în pământ. Aşa că, dacă te îmbolnăveşti sau se întâmplă ceva şi nu poţi să apari, o să joc eu rolul Esmereldei. Tot eu mă ocup şi de decoruri, se lăudă.

Am vrut să spun ceva răutăcios şi obraznic, ceva care să o pună la punct de faţă cu toţi pe înălţimea Sa, domnişoara Tina Powell, dar nu îmi veni nimic

12

în minte. Nu sunt o persoană rea şi obraznică, aşa încât mi-e greu să mă gândesc la lucruri rele şi obraznice pe care să le spun, chiar dacă mă străduiesc din răsputeri. M-am hotărât să nu îi dau atenţie. Eram prea bucuroasă de rolul din piesă ca

să o las pe Tina să mă supere.

Mi-am pus pe mine jacheta din denim şi mi-am aruncat ghiozdanul pe umăr.

— Haide, fantomă! i-am aruncat lui Zeke. Hai să bântuim prin cartier!

Luni după-amiază am început repetiţiile, sub conducerea doamnei Walker, profesoara mea. Ea stătea pe scena sălii de spectacol, privindu-ne atent de acolo şi ţinând un munte de scenarii sub braţ.

Doamna Walker are părul creţ, roşcat şi nişte ochi verzi foarte frumoşi. E tare slabă, ca o scândură. E şi o profesoară foarte bună. Poate prea severă, dar, oricum, bună.

Eu şi Zeke am ales două locuri unul lângă celălalt pe rândul al treilea. M-am uitat de jur-împrejur la ceilalţi copii. Toţi vorbeau şi păreau emoţionaţi.

— Ştii care e subiectul piesei? mă întrebă Corey Sklar.

El avea rolul tatălui meu, adică al Esmereldei. Corey are părul castaniu, ca şi mine, şi mai poartă şi ochelari. Poate din cauza asta primiserăm roluri de rude.

— Habar n-am! am răspuns ridicând din umeri. Nimeni nu ştie despre ce e piesa asta. Nu ştiu decât că e de groază.

13

— Ştiu eu care e subiectul! anunţă zgomotos Tina Powell.

M-am întors spre ea şi am întrebat-o:

— Tu de unde ştii? Doamna Walker nu a împărţit încă scenariile.

— Străbunicul meu a învăţat la gimnaziul din Woods Mill acum mult, mult timp şi mi-a povestit totul despre *Fantomă!* se lăudă ea.

Mă pregăteam să îi spun Tinei că nimănui nu îi păsa de povestea idioată a străbunicului ei, când ea adăugă:

— Mi-a spus şi că piesa e *blestemată!*

Cu asta, le închise gura tuturor, chiar şi mie. Până şi doamna Walker asculta. Zeke îmi făcu semn cu cotul. Emoţia i se citea în ochi.

— Un blestem? şopti fericit. *Cool!*

Am dat din cap că da.

— Chiar *cool*... am murmurat

— Străbunicul meu mi-a spus o poveste de-a dreptul înfiorătoare despre piesa asta, continuă Tina. Mi-a zis şi că e o fantomă în şcoală. O fantomă adevărată, care...

— Tina! o întrerupse doamna Walker, venind la marginea scenei şi fulgerând-o pe Tina cu privirea. Nu cred că e cazul să spui acum povestea aceea.

— Dar de ce nu? am strigat.

— Chiar aşa, de ce nu? spuse şi Zeke.

— Nu cred că e momentul potrivit să ascultăm poveşti înfiorătoare care s-ar putea să nu fie adevărate, răspunse ferm doamna Walker. Astăzi voi împărţi scenariile şi...

14

— Dumneavoastră *cunoaşteţi* povestea? întrebă Tina.

— Da, mi-a ajuns pe la urechi, zise doamna Walker. Dar te-aş ruga să o ţii pentru tine. E o poveste foarte înfricoşătoare, foarte tulburătoare şi sunt convinsă că nu...

— Povestiţi! Povestiţi! Povestiţi! începu Zeke să strige.

Dintr-odată, toţi o priveam cu un rânjet răutăcios pe faţă şi, strigam în cor:

— Povestiţi! Povestiţi! Povestiţi!

„Oare de ce nu vrea doamna Walker ca noi să auzim povestea? mă întrebam în sinea mea. Cât de înfiorătoare poate să fie?”

3

— Povestiţi-ne! Povestiţi-ne! Povestiţi-ne! strigam toţi fără încetare.

Doamna Walker îşi ridică mâinile, făcându-ne semn să tăcem. Nu numai că nu am făcut linişte, dar am început să batem şi din picioare.

— Povestiţi-ne! Povestiţi-ne! Povestiţi-ne!

— Bine! ţipă ea în cele din urmă. Gata, vă spun povestea! Dar ţineţi minte că nu e decât o poveste. Nu aş vrea să vă speriaţi prea tare.

— Nu puteţi să ne speriaţi pe noi! se lăudă Zeke.

Toată lumea izbucni în râs, dar eu o fixam cu privirea pe doamna Walker. Vedeam bine că nu voia nici în ruptul capului ca noi să aflăm povestea. Iar până acum, ne asigura că putem discuta cu ea absolut orice. Începeam să mă întreb de ce nu voia să vorbească despre Fantomă.

— Povestea a început acum şaptezeci şi doi de ani, se lăsă înduplecată doamna Walker, atunci când a fost construit gimnaziul din Woods Mill. Bănuiesc că străbunicul Tinei a fost elev aici în anul acela.

— Da, da, a fost! exclamă Tina. A fost elev în prima promoţie a gimnaziului. Mi-a spus că în toată şcoala erau doar douăzeci şi cinci de copii.

16

Doamna Walker îşi încrucişa mâinile la piept şi continuă povestea.

— Elevii au vrut să monteze o piesă. Un băiat a căutat prin subsolul vechii biblioteci din Woods Mill şi a găsit scenariul piesei *Fantoma.* Era o compoziţie înfricoşătoare despre o fată răpită de o fantomă misterioasă. Băiatul i-a arătat piesa respectivă profesoarei sale, iar aceasta a hotărât că ar fi amuzant s-o pună în scenă. Urma să fie o producţie măreaţă, cu cele mai bune efecte speciale pe care le puteau crea.

Eu şi Zeke ne-am uitat unul la celălalt. Piesa avea efecte speciale! Adoram efectele speciale!

— Repetiţiile pentru piesă au început, continuă doamna Walker, şi băiatul care descoperise scenariul a obţinut rolul principal, acela al Fantomei.

Toată lumea se întoarse spre Zeke. El zâmbi mândru, de parcă ar fi fost direct implicat în poveste.

— Copiii se întâlneau în fiecare zi după ore ca să facă repetiţii, spuse doamna Walker în continuare. Toţi se distrau de minune şi depuneau toate eforturile pentru ca piesa să iasă bine. Lucrurile merseră ca unse până când… până când…

Ajunsă în acest punct, doamna Walker ezită îndelung.

— Povestiţi-ne! am strigat cât mă ţineau puterile.

— Povestiţi-ne! Povestiţi-ne! mă susţinură şi alţi copii.

— Ţineţi minte că nu e decât o poveste, insistă doamna profesoară. Nu există nicio dovadă că s-ar fi întâmplat cu adevărat.

Toţi am dat din cap în semn că înţelegem.

17

Doamna Walker tuşi pentru a-şi drege vocea şi apoi continua.

— În noaptea reprezentaţiei, toţi copii erau îmbrăcaţi în costume. Sala de teatru, chiar cea în care ne aflăm noi acum, era plină cu părinţi şi prieteni. Copiii erau emoţionaţi şi entuziasmaţi. Profesoara i-a chemat la ea, ca să-i încurajeze. Se apropia momentul începerii piesei, dar, spre surprinderea tuturor, băiatul care trebuia să joace rolul Fantomei era de negăsit.

Doamna Walker începu să se plimbe de colo-colo pe scenă, continuându-şi povestea.

— L-au strigat, l-au căutat în culise, dar nu au dat de el, deşi era actorul principal. S-au împrăştiat şi l-au căutat peste tot, dar nu l-au putut găsi. Băiatul dispăruse. L-au căutat o oră întreagă. Toţi, dar mai ales părinţii băiatului, erau supăraţi şi înspăimântaţi în acelaşi timp. În cele din urmă, profesoara a ieşit pe scenă pentru a anunţa că piesa nu poate fi jucată. Dar, înainte să poată scoate o vorbă, un ţipăt a răsunat în sala de spectacol.

Doamna Walker se opri din mers.

— A fost un ţipăt înfiorător. Oamenii spuneau că ar fi fost ca un urlet de animal. Profesoara a alergat în direcţia de unde venise ţipătul. L-a strigat pe băiat, dar se lăsase liniştea, o linişte apăsătoare. Au căutat din nou prin toată şcoala, dar băiatul nu a mai fost găsit.

Doamna Walker înghiţi cu greutate. Noi nu scoteam niciun sunet. Nici măcar nu respiram!

— Nu a mai fost văzut de atunci. Cred că s-ar putea spune că Fantoma devenise într-adevăr o

18

fantomă. A dispărut pur şi simplu, iar piesa nu a mai putut

fi jucată.

Se opri şi ne privi fix, pe fiecare în parte.

— Ce ciudat, murmură cineva în spatele meu.

— Crezi că e adevărat? şopti un băiat.

În momentul acela, chiar lângă mine, Corey Sklar ţipă, arătând cu degetul înspre uşă:

— O, nu! Uite-l! Uitaţi Fantoma!

M-am întors, la fel ca toţi ceilalţi, şi am văzut chipul hidos al Fantomei, rânjind la noi din pragul uşii.

4

Corey Sklar ţipă. De altfel, mulţi copii ţipară. Cred că până şi Tina!

Faţa Fantomei era contorsionată într-un rânjet urât. Părul ei roşu-aprins stătea ridicat pe creştet, iar un ochi îi atârna, ieşit din orbită. Copci negre se vedeau peste o cicatrice adâncă ce îi brăzda obrazul de la un capăt la celălalt.

— Bau! răcni Fantoma, repezindu-se printre scaune.

Urmară alte ţipete.

Eu nu am făcut altceva decât să râd. Ştiam că e Zeke. Îl mai văzusem purtând masca asta ridicolă. O păstra în vestiar, pentru orice eventualitate.

— Hai, Zeke, scuteşte-ne! i-am strigat.

El îşi scoase masca, trăgând-o de păr. Faţa i se înroşise şi rânjea. Ştia că făcuse o glumă tare. Toţi copiii râdeau acum. Cineva aruncă cu o cutie goală de lapte înspre Zeke, iar altul încercă să îi pună piedică în timp ce se ducea la locul lui.

— Tare amuzant, Zeke! spuse doamna Walker, dându-şi ochii peste cap. Sper că nu vom mai avea parte de vizite ale Fantomei!

Zeke se lăsă cu toată greutatea pe scaunul de lângă mine.

20

— De ce i-ai speriat aşa pe toţi? i-am şoptit.

— Aşa am avut chef! răspunse el, rânjind.

— Deci noi o să fim primii copii care joacă piesa? o întrebă

Corey pe doamna Walker.

Profesoara noastră aprobă.

— Da, aşa e. După ce băiatul a dispărut acum şaptezeci şi doi de ani, şcoala a hotărât să distrugă toate scenariile şi decorurile. Doar că o copie s-a păstrat, închisă în seiful şcolii până acum. Iar acum *noi* vom fi prima trupă care o să joace piesa *Fantoma!*

Copiii începură să vorbească între ei, plini de emoţie. Doamnei Walker îi trebuiră câteva minute bune ca să ne potolească.

— Ascultaţi-mă bine! spuse ea, punându-şi mâinile în şoldurile înguste. Asta nu e decât o poveste. O legendă plăsmuită într-o şcoală. Pun pariu că până şi străbunicul Tinei vă va spune că nu e adevărată. Nu v-am spus-o decât ca să intrăm în atmosfera piesei de groază.

— Dar cum rămâne cu blestemul? am strigat eu. Tina a zis ceva de un blestem!

— Da, strigă la rândul ei Tina, străbunicul meu mi-a spus că piesa e blestemată. Fantoma nu o să lase pe nimeni să o joace. Străbunicul spune că Fantoma e încă aici, că ne-a bântuit şcoala mai bine de şaptezeci de ani. Doar că nu a văzut-o nimeni.

— Super! se entuziasma Zeke, cu ochii strălucindu-i de încântare.

Unii dintre copii au izbucnit în râs, alţii nu păreau chiar încântaţi. Ca să fiu sinceră, păreau mai degrabă speriaţi.

21

— V-am zis, nu e decât o poveste! insistă doamna Walker. Acum, hai să trecem la treabă, OK? Cine mă ajută să împart scenariile? Am făcut o copie pentru fiecare. Aş vrea să le luaţi acasă şi să începeţi să vă învăţaţi rolurile.

Eu şi Zeke ne-am luat la întrecere ca să o ajutăm pe doamna Walker, care ne dădu fiecăruia un vraf de scenarii. Ne-am întors în sală şi am început să le împărţim. Când am ajuns la Corey, acesta se trase înapoi.

— Dar... dar dacă e adevărat blestemul? o întrebă el pe doamna Walker.

— Corey, te rog, insistă ea, gata cu discuţiile despre Fantomă şi despre blestem, bine? Avem destulă treabă de făcut şi...

Nu a apucat să termine. În schimb, s-a auzit un ţipăt prelung.

M-am întors spre scenă, unde doamna Walker se aflase cu o clipă înainte.

Dispăruse. Nici urmă de ea!

5

Am scăpat scenariile din mână.

M-am întors şi am alergat înspre scenă. Auzeam cum copiii strigă, îngroziţi.

— A dispărut pur şi simplu! se auzi vocea lui Corey.

— Dar e imposibil! ţipă o fată.

Eu şi Zeke am fugit împreună pe scenă.

— Doamnă Walker, unde sunteţi? am strigat. Doamnă Walker?

Linişte.

— Doamnă Walker, mă auziţi? strigă şi Zeke. Atunci am auzit vocea doamnei profesoare, cerând încet ajutor:

— Sunt aici, jos!

— Jos? Unde?

— Aici!

Sub scenă? De acolo părea să vină vocea ei...

— Ajutaţi-mă să mă ridic! ne rugă ea.

„Ce se întâmplă? mă întrebam. Cum se face că putem să o auzim, dar nu putem să o vedem?”

Eu am fost prima care a văzut uriaşa gaură pătrată din scenă. Zeke şi ceilalţi copii se adunară de jur-împrejurul ei. M-am apropiat de margine şi am privit în jos.

23

Doamna Walker se uita înspre mine. Stătea în picioare pe o mică platformă pătrată, cam la doi metri sub scenă.

— Trebuie să ridicaţi platforma, ne spuse.

— Şi cum o ridicăm? întrebă Zeke.

— Apăsaţi pe maneta aceea de pe scenă, ne îndrumă doamna Walker, arătând spre o manivelă de lemn aflată chiar lângă trapă.

— Gata, am găsit! strigă Zeke, rotind manivela.

Am auzit un zgomot metalic, apoi un zgomot de lanţuri, iar în cele din urmă, un fel de suspin. Platforma se ridică încet, iar profesoara noastră păşi înapoi pe scenă. Ne zâmbi încurcată, apoi îşi aranjă pantalonii.

— Uitasem de trapă. Aş fi putut să îmi rup un picior sau altceva. Dar cred că sunt teafără.

Ne-am adunat cu toţii în jurul ei. Zeke se lăsă pe coate, studiind trapa de aproape.

— Am uitat să vă spun de cea mai bună parte a piesei, continuă doamna Walker. Trapa asta a fost făcută pentru prima punere în scenă a *Fantomei.* Toată lumea a uitat de ea. Nu a mai fost folosită până acum în vreo piesă de teatru a şcolii.

Am rămas cu gura căscată de uimire. O trapă! Genial!

Doamna Walker se aplecă şi îl trase pe Zeke cât mai departe de spărtură.

— Ai grijă! O să cazi! Coborâsem un pic mai devreme platforma şi uitasem că trapa a rămas deschisă.

Zeke se ridică în picioare. Era clar că trapa îl interesa tare mult.

24

— Atunci când *Fantoma* urma să fie jucată pentru prima oară, ne povesti în continuare doamna Walker, şcoala a hotărât să fie construită platforma, pentru ca Fantoma să fie în stare să dispară ori să apară dintr-odată. Pe vremea aceea, era un efect special de-a dreptul impresionant.

Mi-am întors ochii spre Zeke. Era gata să explodeze de emoţie.

— Iar eu sunt singurul care poate să o folosească în piesă? întrebă el, nerăbdător. Aş putea, vă rog, să o încerc acum?

— Nu încă, Zeke! răspunse ferm doamna Walker. Încă mai trebuie verificată, pentru siguranţă. Până nu se face

verificarea asta, nu vreau ca nimeni să îşi facă de cap cu trapa!

Zeke era din nou în patru labe, inspectând platforma. Doamna Walker îşi drese vocea pentru a-i atrage atenţia.

— E clar, Zeke?

Zeke îşi ridică privirea, apoi suspină:

— Da, doamnă Walker.

— Foarte bine, răspunse doamna Walker. Acum, fiecare la locul său. Aş vrea să citim o dată piesa, înainte să plecăm, ca să vă faceţi o idee despre intrigă şi despre personaje.

Ne-am întoars la locurile noastre. Expresia lui Zeke îmi atrase atenţia. O mai văzusem de câteva ori. Fruntea îi era brăzdată de riduri, iar sprânceana stângă îi era ridicată. Îmi dădeam bine seama că e adâncit în gânduri.

A durat mai bine de o oră să citim întreaga piesă. *Fantoma* era de-a dreptul înfricoşătoare. Era vorba

25

despre un tip, pe care îl chema Carlo, care era proprietarul unui teatru foarte vechi, unde se ţineau spectacole de teatru şi concerte. Carlo crede că teatrul e bântuit. Până la urmă, se dovedeşte că există într-adevăr o fantomă, care locuieşte în pivniţă. Are faţa plină de cicatrice, aşa încât poartă o mască. Dar fiica lui Carlo, Esmerelda, se îndrăgosteşte de Fantomă şi plănuieşte să fugă cu ea. Dar chipeşul ei prieten, Eric, află totul. Eric e îndrăgostit de Esmerelda şi până la urmă dă de urma Fantomei în sălaşul ei secret, într-un tunel întunecos, în subsolurile teatrului. Cei doi se luptă şi Eric omoară fantoma. Inima Esmereldei e firântă. Fuge şi nu va mai fi găsită niciodată, iar Fantoma supravieţuieşte ca stafie, urmând să bântuiască teatrul pentru eternitate.

Dramatic, nu-i aşa?

Cred că ne-a plăcut tuturor să citim piesa. Vedeam bine că urma să fie foarte amuzant să o şi jucăm.

Când citeam replicile Esmereldei, încercam să îmi închipui cum ar fi fost să le spun pe scenă, în costum. La un moment dat, m-am întors şi am văzut-o pe Tina şoptind replicile mele. Când şi-a dat seama că o urmăresc, s-a oprit şi s-a încruntat

la mine, aşa cum face de fiecare dată.

„E invidioasă rău, mi-am spus. Vrea din tot sufletul să fie Esmerelda.”

Pentru o clipă, îmi păru râu pentru Tina. Nu prea îmi plăcea de ea, dar nu voiam să mă urască pentru că primisem rolul pe care l-ar fi dorit.

Dar nu prea aveam timp să mă gândesc la Tina. Aveam multe replici de citit. Esmerelda stătea destul de mult pe scenă. Era un rol foarte important.

26

Când am terminat de citit, toţi am început să batem din palme şi să strigăm de fericire.

— OK, acum mergeţi toţi acasă, ne spuse doamna Walker, făcându-ne semn să ne îndreptăm spre uşă. Începeţi să vă memoraţi replicile. Ne întâlnim şi mâine!

Pe când mă îndreptam spre uşă, împreună cu ceilalţi copii, o mână mă trase înapoi. M-am întors şi l-am văzut pe Zeke cum mă trage în spatele unui stâlp mare din beton.

— Zeke, ce faci? l-am întrebat.

El îşi duse un deget la buze.

— Ssssst!

Ochii îi străluceau de emoţie.

— Lasă-i pe toţi să plece, îmi şopti.

Am tras cu ochiul din spatele stâlpului şi am văzut cum doamna Walker trage jaluzelele, îşi strânge hârtiile şi iese pe uşa sălii de spectacol.

— Noi de ce aşteptăm aici? am întrebat, nerăbdătoare.

Zeke rânji la mine.

— Hai să încercăm trapa, şopti.

— Ce?

— Hai să o încercăm repede, cât nu e nimeni aici.

M-am uitat repede prin sala de teatru. Era întunecată şi goală.

— Haide, nu fi fraieră! mă îndemnă Zeke, trăgându-mă după el înspre scenă. Hai să o încercăm. Ce s-ar putea întâmpla?

M-am întors prudentă către scenă, acceptând.

— OK.

Zeke avea dreptate. Ce s-ar fi putut întâmpla?

6

Eu şi Zeke ne-am urcat pe scenă. Era mai întuneric decât până acum şi parcă mai răcoare. Pantofii noştri sport se auzeau atingând podeaua. Orice sunet părea să răsune în toată sala.

— Trapa asta e *beton!* exclamă Zeke. Păcat că nu poţi să o foloseşti şi tu în piesă!

I-am dat un bobârnac „amical” şi mă pregăteam să îi răspund, când mi-am dat seama că mă pândeşte o criză de strănutat Cortina plină de praf a teatrului, după câte puteam să îmi dau seama, îmi declanşase alergia.

Am cele mai rele alergii din Univers. Sunt alergică la absolut orice: praf, polen, pisici, câini, ba chiar şi unele pulovere. Când am o criză alergică, strănut şi de treisprezece-paisprezece ori la rând. Recordul absolut e de şaptesprezece ori. Lui Zeke îi place să numere de câte ori strănut. I se pare nespus de amuzant. Loveşte cu piciorul în pământ şi ţipă: „Şapte! Opt! Nouă!” Tare amuzant! După zece strănuturi la rând, numai de glume nu am chef. Sunt jalnică, îmi curge nasul şi am ochelarii aburiţi.

Am mers în vârful picioarelor până la chepeng.

— Caută pe acolo maneta care acţionează trapa, îmi spuse Zeke încet.

28

El se aşeză pe platformă, în timp ce eu căutam pe întuneric maneta. Încercam cu disperare să mă abţin să nu strănut, dar nu era deloc uşor. În sfârşit, am zărit dispozitivul.

— Hei, am găsit-o! am strigat fericită.

Zeke se uită neliniştit de jur-împrejurul sălii de spectacole.

— Sssst! O să te audă cineva!

— Scuze! am şoptit.

În clipa aceea, mi-am dat seama că nu mă mai pot abţine.

Ochii îmi lăcrimau ca o fântână arteziană şi trebuia pur şi simplu să strănut. Abia reuşisem să iau nişte batistuţe mototolite din buzunar şi duc la nas tot şomoiogul, când am început să strănut, încercam să înăbuş pe cât puteam strănuturile.

— Patru! Cinci! număra Zeke.

Din fericire, nu a fost un atac care să doboare recordul. M-am oprit la şapte. M-am şters la nas şi am vârât din nou şomoiogul în buzunar. Era destul de scârbos, dar nu aveam unde să îl arunc.

— Gata, Zeke, pregăteşte-te! am strigat.

Am apăsat cu piciorul pe manetă şi, în acelaşi moment, am sărit pe platformă, lângă Zeke. Am auzit un zgomot metalic, apoi un huruit, apoi un zgomot de lanţuri. Platforma pătrată începu să coboare.

Zeke mă apucă de mână.

— Hei, chestia asta se cam clatină! strigă.

— Nu cumva ţi-e fiică? l-am provocat.

— În niciun caz! mă asigură el.

Zgomotul se înteţea. Platforma pătrată se cutremura în timp ce cobora din ce în ce mai jos,

29

până când scena dispăru, iar noi ne-am trezit înconjuraţi de beznă. Mă aşteptam ca platforma să se oprească imediat sub scenă, aşa cum făcuse cu doamna Walker. Dar, spre surprinderea mea, cobora încontinuu şi cu viteză din ce în ce mai mare.

— Hei, ce se întâmplă? strigă Zeke, ţinându-mă strâns de braţ.

— Cât de jos poate să coboare chestia asta? m-am întrebat cu voce tare.

— Oooo! strigarăm şi eu, şi Zeke atunci când platforma se izbi de fund cu un zgomot înfundat şi am fost amândoi aruncaţi pe podea.

M-am ridicat iute în picioare.

— Eşti teafără?

— Da sau cel puţin aşa cred.

Zeke părea de-a dreptul speriat. Părea să ne aflăm într-un tunel lung şi întunecos.

Întuneric şi linişte.

Nu-mi place să recunosc, dar aproape că eram speriată şi eu.

Dintr-odată, liniştea fu ruptă de un zgomot abia perceptibil, dar strident. Simţii cum mă sugrumă panica. Ce putea să fie sunetul acela?

Zgomotul se repetă, încet, dar regulat. Ca o răsuflare.

Inima îmi bătea cu putere în piept. Da, era o răsuflare. Respiraţia stridentă a unei fiinţe bizare, undeva foarte aproape de mine. Ba nu, chiar lângă mine!

Zeke!

— Zeke, de ce respiri aşa? l-am întrebat, simţind cum bătăile inimii se potolesc.

30

— Pâi cum respir? şopti el.

— Ei, las-o baltă…! am murmurat.

Respira aşa fiindcă îi era frică. Amândurora ne era frică, dar nu aveam în niciun caz de gând să o recunoaştem unul faţă de celălalt.

Am ridicat privirea spre tavanul sălii de spectacole. Se vedea ca un pătrăţel licărind departe, departe, la câţiva kilometri de noi.

Zeke se întoarse spre mine:

— Tu unde crezi că suntem?

— La un kilometru sub scenă, am răspuns, simţind un fior.

— Fără bancuri, Sherlock! îmi replică obraznic Zeke.

— Dacă eşti aşa deştept, de ce nu îmi spui tu mie? l-am provocat.

— Cred că suntem în pivniţă, spuse el gânditor. Cred că suntem chiar mai jos de pivniţă.

— Pare să fie un ditamai tunelul, am remarcat eu, încercând să nu las tremurul vocii să mă trădeze. Ai chef să îl explorăm?

Multă vreme nu răspunse. Apoi, în cele din urmă:

— E prea întuneric să facem explorări.

Nici eu nu voiam să explorăm, dar mă prefăceam că sunt curajoasă. De obicei, nu îmi displăcea să simt fiori, dar să fiu aici, jos, era mult prea înfiorător, chiar şi pentru mine.

— O să ne întoarcem cu lanterne, spuse Zeke cu voce stinsă.

— Da, cu lanterne! am repetat eu.

31

De fapt, nu aveam nicio intenţie să mă întorc acolo vreodată!

Am început să mă joc nervoasă cu elasticul de păr din denim pe care îl ţineam în jurul încheieturii, scrutind întunericul. Mă deranja ceva. Ceva nu se lega.

— Zeke, l-am întrebat îngândurată, de ce ar coborî platforma până aici?

— N-am nici cea mai mică idee. Poate aşa Fantoma se poate întoarce mai repede acasă, după ce a bântuit prin sala de teatru, glumi Zeke.

L-am lovit peste mână.

— Fără glume despre Fantomă, ai înţeles?

„Dacă există într-adevăr o fantomă, aici ar locui”, mă gândeam.

— Hai să plecăm de aici! spuse Zeke, privind pătratul luminos aflat atât de departe deasupra capetelor noastre. Nu vreau să întârzii la cină!

— Da, sigur, i-am răspuns, încrucişându-mi braţele la piept. Dar aş avea o întrebare pentru dumneavoastră, domnule Ştie-Tot!

— Ce anume? întrebă Zeke nesigur.

— Cum anume să plecăm?

Ne-am gândit amândoi la asta o bună bucată de vreme. Apoi, l-am văzut pe Zeke cum se lasă în genunchi şi începe să îşi plimbe mâna de-a lungul şi de-a latul platformei.

— Trebuie să fie pe aici vreo manetă pe care să apăsăm.

— Ba nu, maneta e acolo, sus! i-am răspuns, arătând cu degetul în sus, înspre scenă.

— Atunci trebuie să fie vreun comutator sau vreo manivelă sau vreun buton, strigă Zeke.

32

Vocea lui devenea ascuţită.

— Unde, unde ar putea să fie?

Şi vocea mea era la fel de ascuţită, la fel de înspăimântată.

Am început amândoi să pipăim în jur, în întuneric, căutând ceva pe care să apăsăm, de care să tragem sau pe care să îl întoarcem. Ceva care să facă platforma să se ridice, purtându-ne înapoi în sala de spectacole.

Dar, după câteva minute de căutări disperate, am renunţat.

— S în tem prinşi în capcană, Zeke, am murmurat. S în tem prinşi în capcană.

7

— Nu e decât vina ta! am bombănit eu.

Nu ştiu de ce am spus asta. Poate pentru că eram atât de speriată, nici nu îmi dădeam seama ce spun.

Zeke se forţă să râdă.

— Hei, dar chiar îmi place aici, se lăudă. Aş putea chiar să mai stau o vreme. Ştii... ca să explorez.

Se chinuia să pară viteaz, dar vocea îi era subţirică şi tremurată. Nu putea în niciun caz să mă păcălească.

— Cum ai putut să ne aduci aici? am ţipat la el.

— Şi tu ai vrut să vii! a răspuns el prompt.

— Ba nu, am ţipat din nou. Doamna Walker ne-a spus clar că trapa asta nu e sigură! Iar acum, o să rămânem aici toată noaptea! Poate chiar pentru totdeauna!

— Asta dacă nu ne papă şobolanii, glumi Zeke.

— M-am săturat de glumele tale idioate! i-am strigat.

Îmi pierdusem de tot controlul. L-am împins cu mâinile, încât s-a rostogolit de pe platformă. Era aşa de întuneric, că pentru o clipă nu l-am mai văzut.

— Au! am ţipat atunci când m-a împins şi el, la rându-i.

34

L-am mai împins o dată, mai tare. Iar el mă împinse şi mai

tare de atât. M-am împiedicat şi m-am rostogolit pe spate, până m-am lovit de un fel de comutator. Un puternic sunet metalic mă făcu să îmi sară inima din piept de frică.

— Brooke, sari înapoi! Repede! strigă Zeke.

Am sărit înapoi pe platformă, imediat ce aceasta începu să se mişte.

Ne ridicam. Încet, dar sigur. Pătratul luminos de deasupra noastră creştea şi devenea mai luminos, pe măsură ce ne apropiam de sala de spectacole.

— Hei, am strigat atunci când platforma se opri, zguduindu-se.

— Bravo, Brookie, răcni Zeke fericit, dându-mi o palmă pe spate.

— Nu te bucura încă, l-am avertizat.

Încă nu ajunseserăm pe scenă. Platforma se oprise cam la doi metri sub aceasta, exact acolo unde rămăsese cu doamna Walker. Mă gândeam că nu e altă metodă de a ridica platforma până sus decât să foloseşti maneta de pe scenă.

— Ajută-mă să ajung sus, spuse Zeke, plin de elan.

Mi-am făcut palmele căuş, iar el îşi puse piciorul în mâinile mele.

— Stai! ţipă, coborând imediat. Dar dacă Fantoma ne aşteaptă sus pe amândoi? Poate ar trebui să te urci tu prima!

— Ha, ha! Foarte amuzant! am exclamat, dându-mi ochii peste cap. Adu-mi aminte să rid mai târziu.

— OK, OK, mă duc eu primul, bombăni el.

Îşi puse piciorul în mâinile mele, se înălţă până la nivelul scenei, iar eu l-am împins în sus. L-am văzut

35

cum se ridică cu greutate şi dispare din câmpul meu vizual.

Am aşteptat să se aplece ca să mă prindă. Aşa trecu un minut.

— Zeke?

Vocea îmi era stinsă.

Am mai aşteptat un pic, ascultând cu atenţie. Nu îl auzeam. Unde era oare?

— Zeke, unde eşti? am strigat către el. Haide, ridică

platforma! Sau întinde-mi o mână! Nu mă descurc singură!

A mai trecut un minut, care mi-a părut lung cât o oră.

Deodată, am înţeles ce voia Zeke să facă. Ticălosul! încerca să mă sperie!

— Hei, destul! i-am strigat.

Mă săturasem deja de Zeke Matthews.

— Zeke! am urlat. Scuteşte-mă de prostiile astea! Scoate-mă de aici!

În cele din urmă, i-am văzut mâinile îndreptându-se spre mine.

— Era şi timpul! am strigat supărată.

I-am apucat mâinile şi l-am lăsat să mă tragă pe scenă. Apoi mi-am scuturat părul pe spate. Ochii mi se obişnuiau încet cu lumina puternică.

— Să ştii că nu eşti deloc amuzant! am izbucnit. Să mă ţii acolo jos a fost de-a dreptul...

M-am oprit şi am înghiţit în sec. Nu Zeke mă trăsese pe scenă.

Doi ochi întunecaţi şi plini de furie mă fixau.

8

Am înghiţit în sec. Un omuleţ ciudat mă fixa cu privirea, cu o grimasă supărată întipărită pe faţă. Purta o pereche de pantaloni gri largi şi o bluză gri, ruptă la guler, cam mare pentru el.

Părul alb şi des îi cădea neîngrijit peste frunte ca un mop. Avea o cicatrice purpurie şi adâncă pe obraz, aproape la fel de lungă ca şi cea de pe masca lui Zeke.

Vedeam bine că e bătrân, dar era scund, nu mai înalt decât un copil. Să fi fost cu vreun centimetru sau doi mai înalt decât Zeke.

Pe când se uita la mine cu ochii săi cenuşii bizari, întreaga figură i se încruntă.

„Arată ca o fantomă”, îmi trecu prin minte un gând înfiorător.

— Ci-cine eşti? m-am bâlbâit.

— Sunt Emile, paznicul de noapte, spuse omul cu voce aspră.

— Unde e prietenul meu, Zeke? l-am întrebat cu o voce înspăimântată.

— Brookie, aici sunt, strigă Zeke din spatele meu.

37

M-am întors. Zeke stătea de cealaltă parte a trapei, cu mâinile înfipte adânc în buzunare şi îşi muşca buza de jos.

— Zeke! am strigat. Ce se întâmplă? De ce...?

— Şcoala s-a închis! sări paznicul, cu o voce aspră. Ce căutaţi voi doi aici?

Eu şi Zeke ne uitarăm unul la celălalt. El făcu un pas în faţă şi spuse:

— Noi... ăââ... am rămas pentru repetiţii.

— Da, aşa e, l-am susţinut şi eu. Am avut repetiţii până târziu!

Paznicul continua să ne cerceteze, suspicios.

— Repetiţii pentru o piesă? repetă el. Dar atunci unde sunt toţi ceilalţi?

Am ezitat. Individul mă speria aşa de tare, că îmi tremurau picioarele.

— Am plecat cu toţii, am răspuns dintr-o suflare, dar noi doi a trebuit să ne întoarcem fiindcă îmi uitasem geaca.

L-am văzut pe Zeke cum dă din cap în spatele lui Emile, aprobând minciuna.

— Cum de ştiţi de trapă? întrebă paznicul, cu vocea lui aspră.

Am ezitat din nou. „Ce ciudat că nu l-am mai văzut niciodată până acum în şcoală”, mă gândeam.

— Ne-a arătat-o doamna Walker, profesoara noastră, spuse Zeke cu o voce stinsă. Vedeam bine că şi el era la fel de speriat ca şi mine.

Omul se apropie de mine, încruntându-se atât de tare, că obrazul i se strâmbase de tot.

— Voi nu ştiţi cât de *periculos* poate să fie? şopti el.

38

Se apropie încă şi mai mult, atât de mult, încât îi simţeam răsuflarea fierbinte pe faţă. Ochii lui cenuşii mă fixau.

Nu ştiţi cât de periculos poate să fie?

Am vorbit în seara aceea la telefon cu Zeke..

— Tipul acela nu încerca să ne *avertizeze,* încerca să ne *speriel* i-am spus.

— Ei bine, pe mine nu m-a speriat deloc! se lăudă Zeke. Îmi pare rău că te-a tulburat pe tine, Brookie…

„E, asta-i bună! mă gândeam. Câteodată, Zeke poate fi aşa un mincinos!”

— Dacă nu erai speriat, cum de tremurai aşa? l-am întrebat.

— Dar nu tremuram, făceam exerciţii! glumi Zeke. Ştii, îmi lucram muşchii gambei!

— Hai, scuteşte-mă! Cum se face că nu l-am văzut niciodată pe paznicul ăsta?

— Pentru că nu e un paznic, ci e… Fantoma! strigă Zeke cu o voce groasă, bună de filmele de groază.

Nu am râs.

— Hai să fim serioşi, l-am avertizat. Nu era un banc. Chiar încerca să ne sperie.

— Sper să nu ai coşmaruri, Brookie, răspunse Zeke, râzând.

I-am închis telefonul.

Marţi de dimineaţă, mă îndreptam spre şcoală cu frăţiorul meu, Jeremy. În timp ce mergeam, îi vorbeam despre piesă.

39

I-am spus toată povestea, dar nu am adus vorba despre trapă. Doamna Walker ne spusese să păstrăm secretul, până la premieră.

— Şi e îngrozitoare, pe bune? mă întrebă Jeremy.

El are şapte ani. Se sperie şi dacă îi zici „bau!”

Odată, l-am obligat să vadă *Poltergeist* cu mine şi vreme de trei săptămâni s-a trezit ţipând în fiecare noapte.

— Da, e destul de înfiorătoare, i-am confirmat, dar nu la fel de tare ca *Vineri 13.*

Jeremy păru uşurat. Detesta lucrurile înfricoşătoare. De Halloween, se ascundea în cameră! Nu aş fi putut niciodată să

îl fac să se uite la *Vineri 13.* Probabil că ar fi avut coşmaruri până la cincizeci de ani!

— Piesa are şi o surpriză, am adăugat, o surpriză pe cinste!

— Ce? întrebă Jeremy.

Mi-am întins mâna şi i-am ciufulit părul castaniu, ca al meu.

— Dacă ţi-aş spune, atunci n-ar mai fi o surpriză, nu?

— Parcă ai fi mami! se plânse Jeremy.

Asta înseamnă insultă!

L-am condus până la şcoala lui, apoi eu am traversat strada ca să ajung la şcoala mea. Pe când mergeam pe hol, mă gândeam la rolul meu. Esmerelda avea atâtea replici. Mă întrebam dacă o să fiu în stare să le învăţ pe toate pe de rost. Mă întrebam şi dacă o să îmi revină tracul. Anul trecut, în *Băieţi şi păpuşi,* am avut nişte emoţii groaznice şi nici măcar nu aveam vreun cuvânt de pronunţat.

40

Am intrat în clasă, am dat bună dimineaţa câtorva copii, m-am îndreptat spre banca mea şi am încremenit.

— Hei!

Un băiat pe care nu îl mai văzusem niciodată îmi luase locul. Era destul de drăguţ. Avea părut şaten-închis şi ochii verzi. Purta un pulover larg cu roşu şi negru şi o pereche de pantaloni negri.

Se făcuse comod şi îşi împrăştiase cărţile şi caietele pe toată banca. Mai mult, se legăna pe scaun şi îşi ţinea ridicaţi pe masă pantofii cu tocul gros.

— Stai pe locul meu! i-am spus, venind chiar lângă el.

Mă privi cu ochii lui verzi şi îmi răspunse:

— Ba nu, ăsta e locul *meu.*

9

— Pardon? i-am replicat, privindu-l de sus.

El roşi.

— Cred că aici mi-a spus doamna Walker să mă aşez, spuse, aruncând priviri jenate în jur.

Am văzut un loc liber în banca din spatele meu.

— Cred că acolo ţi-a zis să stai, i-am spus, arătându-i cu degetul. Eu am stat pe locul ăsta tot anul, lângă Zeke.

Zeke încă nu venise. Întârzia, ca de obicei.

Băiatul roşi încă şi mai tare.

— Scuză-mă, mormăi el timid. Cât detest să fiu tipul cel nou! exclamă şi începu să îşi adune cărţile.

— E prima ta zi aici? l-am întrebat şi apoi m-am prezentat.

— Eu sunt Brian Colson, răspunse, ridicându-se în picioare. Ai mei tocmai s-au mutat în Woods Mill, din Indiana.

Eu i-am răspuns că nu am fost niciodată în Indiana. Era o banalitate, dar ăsta era adevărul.

— Tu eşti Brooke Rogers? întrebă, studiindu-mă cu atenţie. Am auzit că tu ai rolul principal în piesă.

— Cum de ai auzit de asta deja?

42

— I-am auzit pe nişte copii vorbind de asta în autobuz. Asta înseamnă că eşti o actriţă bună, nu? adăugă timid.

— Aşa cred. Habar n-am. Câteodată am nişte emoţii criminale, i-am răspuns.

Nu ştiu de ce i-am spus toate astea. Câteodată vorbesc aiurea şi nu mă mai opresc. Cred că de asta mi-au spus ai mei Brooke Gură-Bogată.

Brian zâmbi timid şi suspină.

— La fosta mea şcoală din Indiana, jucam în toate piesele, îmi spuse. Dar niciodată în rolul principal. Mi-ar fi plăcut să mă mut aici mai devreme. Aş fi putut să dau probe pentru *Fantoma.*

Încercam să mi-l imaginez pe Brian pe scenă, într-o piesă, dar nu puteam. Nu părea deloc genul care să aibă calităţi de actor. Era prea timid şi părea că roşeşte tot timpul. M-am hotărât, totuşi să nu îl chinuiesc pe bietul băiat.

— Brian, de ce nu vii cu mine la repetiţie după-amiaza asta? i-am sugerat. Poate primeşti vreun rol mai mic, ceva…

Brian zâmbi de parcă i-aş fi oferit un milion de dolari.

— Pe bune? întrebă, cu ochii măriţi de emoţie.

— Normal, i-am răspuns. Nu-i mare lucru!

Zeke veni în vârful picioarelor la locul lui, cu ochii la catedra doamnei Walker.

— Am întârziat?

Am dat din cap că nu. Mă pregăteam să îi fac cunoştinţă cu Brian, când intră în clasă doamna Walker şi închise uşa. Era timpul să înceapă ora. Brian se grăbi către locul lui din cealaltă bancă.

43

Mă pregăteam să mă aşez, când mi-am dat seama că uitasem caietul în vestiar.

— Mă întorc într-o secundă, i-am spus doamnei Walker.

Am ieşit în grabă din clasă şi am alergat până la vestiar.

— Hei!

Spre surprinderea mea, uşa vestiarului era întredeschisă. „Ce ciudat, m-am gândit, îmi amintesc că l-am închis.” Am deschis, uşa de tot şi am început să îmi caut caietul. Deodată, mi se tăie răsuflarea.

Era cineva acolo – cineva care se uita fix la mine!

10

Faţa lui verde-albastră şi urâtă se strâmba la mine. Mi se înmuiară genunchii. Am dus mâna la gură, înăbuşind un ţipăt.

Imediat am izbucnit însă în râs. Iarăşi Zeke şi ridicolele lui măşti de groază din cauciuc!

— Ei bine, m-ai prins de data asta, Zeke! am strigat în gura mare.

Am zărit apoi o foaie de hârtie împăturită, atârnată de mască. Un bilet? L-am luat, l-am despăturit şi am citit următorul mesaj, scris cu creion roşu:

„Să nu te apropii de scumpa mea casa!”

— Ha-ha, am boscorodit, amuzant mai eşti, Zeke! Foarte amuzant!

Am scos caietul, am trântit uşa vestiarului şi am încuiat-o, apoi m-am dus repede în clasă.

Doamna Walker stătea la catedră. Tocmai îl prezentase pe Brian tuturor şi acum citea anunţurile de dimineaţă.

M-am strecurat în bancă lângă Zeke şi i-am spus, minţind:

— Nu m-ai speriat deloc, să ştii!

El îşi ridică ochii din caietul de matematică (Zeke îşi face mereu tema la matematică abia când ajunge la şcoală, la prima oră) şi mă privi inocent.

45

— Adică?

— Nu m-ai speriat cu masca ta, i-am şoptit.

— Mască? Ce mască? mă întrebă, împungându-mă cu creionul.

L-am împins.

— Nu te mai comporta ca un idiot! i-am zis tăios. Şi nici bileţelul nu a fost amuzant. Poţi mai mult de atât.

— Nu ţi-am scris niciun bileţel, Brooke! răspunse Zeke, scos din răbdări. Habar n-am despre ce vorbeşti. Pe bune!

— Da, da, sigur! am mormăit, dându-mi ochii peste cap. Nu ştii nimic de masca din vestiarul meu şi de bileţelul atârnat de ea, nu?!

— Taci şi lasă-mă să-mi termin tema la mate! zise, concentrându-se din nou asupra cărţii de matematică. Vorbeşti aiurea în tramvai!

— O, să înţeleg că *adevărata* Fantomă e de vină, nu?

El mă ignoră complet. Mâzgâlea ecuaţii în caiet.

„Ce prefăcut! m-am gândit. Zeke a făcut asta, şi o ştie prea bine! Sigur!"

După ore, l-am condus pe Brian către sala de spectacole. Practic, a trebuit să îl târâsc pe scenă. Era aşa de timid!

— Doamnă Walker, am întrebat, mai sunt cumva roluri care să nu fi fost date? Brian şi-ar dori tare mult să joace şi el în piesă.

Doamna Walker îşi ridică ochii din scenariul pe care îl ţinea în mână (am putut să văd că scrisese o grămadă de note pe margini) şi îl studie cu interes pe Brian.

46

— Îmi pare rău, Brian, spuse ea clătinându-şi capul, te-ai transferat la şcoala noastră cu câteva zile mai târziu.

Brian roşi. Nu am văzut în viaţa mea pe cineva care să roşească aşa des!

— Nu mai sunt roluri propriu-zise, au fost toate distribuite, continuă doamna Walker.

— Dar nu aveţi nevoie de vreo dublură? întrebă Brian. Pot să memorez foarte repede. Pot să memorez chiar mai mult de un rol!

„Ia te uită, m-am gândit, e chiar aşa de dornic să joace în piesa noastră!”

— Adevărul este, Brian, că nu prea mai avem nevoie de dubluri. Dar am o idee. Poţi să te alături celor care se ocupă de decor, dacă vrei!

— Grozav! exclamă Brian, sincer entuziasmat.

— Du-te şi vorbeşte cu Tina. Uite-o acolo! îl îndemnă doamna Walker, arătându-i grupul de copii adunaţi în fundul sălii.

Tina era foarte ocupată, arătând unde trebuie dusă fiecare piesă de decor, gesticulând teatral cu ambele mâini şi obligându-i pe toţi să o urmeze de colo-colo.

Brian părea de-a dreptul fericit. L-am urmărit cu privirea cum aleargă tropăind spre Tina. M-am aşezat pe un scaun din sală şi m-am concentrat asupra scenariului meu. Participam, practic, la toate scenele. Cum o să fiu în stare să ţin minte toate replicile? Am suspinat, m-am lăsat pe spate şi mi-am ridicat picioarele pe spătarul scaunului din faţa mea.

Tocmai încercam să învăţ a treia replică: „Dar ce dovadă ai că acest om este periculos?”, când toate luminile se stinseră.

47

Se făcu o beznă deplină! Nu mai vedeam nimic!

Copiii începură să ţipe:

— Hei, cine a stins luminile?

— Nu mai văd nimic!

— Ce se întâmplă? Aprindeţi lumina!

Am sărit în picioare la auzul acelui ţipăt ascuţit, îngrozitor, ca un urlet de animal, care sfâşie întunericul şi explodă în sala

de teatru.

— Nu! Nuuuu! am auzit gemetele lui Corey Sklar.

Am auzit apoi o altă voce:

— Vine de deasupra podiumului!

Un alt geamăt prelung şi ascuţit se auzi, acoperindu-le pe cele ale prietenilor mei.

— Aprindeţi lumina! se rugă Corey. Vă rog, aprindeţi lumina!

Alte voci înspăimântate strigau:

— Cine ţipă?

— Să facă cineva ceva!

— E cineva pe podium!

Luminile pâlpâiră şi se aprinseră din nou.

Un alt urlet, venind de deasupra scenei mă obligă să îmi ridic ochii.

Atunci l-am văzut – o creatura având o mască verde-albastră şi purtând o capă neagră, lucioasa. Agăţata de o sfoară groasă, zbura dinspre podium şi se îndrepta spre scenă. Avea capul lăsat pe spate şi avea râs sinistru, vibrind de răutate.

Am încremenit, cu ochii ţintă la creatura.

Fantoma!

11

Fantoma ateriza zgomotos, pantofii ei făcând scena să bubuie. Lăsă frânghia din mână, iar aceasta se îndepărtă pe dată.

Figura verde-albastră examină scena dintr-o privire. Tina şi toţi cei din echipa ei stăteau lipiţi de zid, privindu-l îngheţaţi de spaimă. Doamna Walker, cu braţele încrucişate la piept, părea şocată.

Capa Fantomei se roti în jurul ei, când aceasta lovi scena cu piciorul.

„E destul de scund, îmi trecu prin minte, pe când priveam înmărmurită de undeva din rândul al doilea. E cam tot atât de înalt ca şi Zeke, poate mai înalt cu cinci-şase centimetri. Sau

poate că e *exact* la fel de înalt ca şi Zeke – tocmai pentru că e Zeke!”

— Zeke! Hei, Zeke! am strigat.

Faţa urâtă, acoperită de mască, scrută atunci restul sălii de spectacol şi, în acelaşi timp, începu să se scufunde. Îi dispărură gambele, apoi genunchii şi pulpele. Se ducea încet, încet, în jos.

Apăsase cu piciorul pe manetă şi acum cobora pe platformă.

— Zeke! am strigat.

49

Am alergat până la capătul rândului şi am sărit pe scenă.

— Zeke, nu eşti deloc amuzant! am ţipat.

Dar Fantoma dispăruse complet.

Am alergat către locul unde fusese platforma şi am privit în jos. Doamna Walker se apropie de mine, încruntată.

— Zeke a fost? mă întrebă. Eşti sigură că a fost Zeke?

— Ăăă, păi… nu sunt sigură… m-am bâlbâit. Aşa cred.

— Zeke! strigă doamna Walker în gol. Zeke, eşti acolo jos?

Niciun răspuns.

Platforma ajunsese la bază. Nu puteam vedea nimic, în afară de un puţ adânc, cufundat în beznă. Copiii se adunaseră împrejurul deschizăturii, vorbind unul cu altul, râzând şi tachinându-se reciproc.

— Chiar Zeke a fost? am auzit vocea lui Corey. Iarăşi şi-a pus masca aia tâmpită?

— Zeke are de gând să ne strice repetiţia de azi? întrebă supărată foc doamna Walker. Chiar crede că avem nevoie de o sperietură în fiecare după-amiază?

Am ridicat din umeri. Nu puteam să răspund.

— Poate că nu a fost Zeke, spuse Corey, cu o voce înspăimântată.

— Zeke trebuie să fi fost. Zeke, eşti acolo? strigă doamna Walker, făcându-şi mâinile pâlnie la gură, apoi se întoarse încet, examinând cu priviri piezişe scena, apoi întreaga sală de spectacole.

— Zeke Matthews? Mă auzi?

Niciun răspuns. Niciun semn de la Zeke.

50

— E prietenul *tău,* Brooke, spuse Tina obraznică. Cum de nu ştii unde e? Nu poţi să îi spui să nu ne mai strice piesa?

I-am aruncat furioasă un răspuns. Eram atât de supărată, că nici nu îmi amintesc ce i-am zis. Zeke e într-adevăr prietenul meu, dar asta nu înseamnă că sunt *răspunzătoare* pentru el, nu?

Tina încerca doar să mă pună într-o lumină proastă şi să îi între pe sub piele doamnei Walker.

— OK, cei de la decoruri – înapoi la treabă, hotărî doamna Walker. Mă ocup eu de incidentul acesta. Voi, ceilalţi...

Se opri. Toţi am auzit sunetul acela metalic. Apoi, un zumzăit puternic.

— Platforma – se ridică! am strigat, arătând cu degetul.

— Foarte bine, spuse doamna Walker, încrucişându-şi braţele la piept şi încruntându-se. Acum Zeke o să afle ce cred eu despre genul ăsta de glumă. *Ultima* glumă de genul ăsta pe care a făcut-o, dacă am vreun cuvânt de spus.

„Au! m-am gândit. Bietul Zeke!"

Doamna Walker era o profesoară foarte bună şi o persoană foarte drăguţă, doar să nu o superi. Dacă ajungeai la asta, dacă o făceai să îşi încrucişeze braţele şi să se încrunte la tine, atunci aveai o problemă mare de tot! Pentru că putea fi o persoană rea, foarte rea!

Eu ştiam că Zeke se distrează şi el puţin. Îi place la nebunie să fie în centrul atenţiei. Mai ştiam că îi place la fel de mult să îi sperie pe cei din jur. Mai

51

ales *pe mine.* Ştiam că pentru el ăsta e un joc. Voia să demonstreze că toţi sunt nişte fricoşi, iar el nu.

Era distracţia lui preferată şi s-ar fi amuzat aşa tot timpul.

De data asta, îi ieşise prost. De data asta, mersese prea departe.

Iar doamna Walker îl aştepta sus, cu braţele încrucişate şi încruntată.

„Oare o să îl scoată din piesă? mă întrebam. Sau doar o să ţipe la el până îi sparge timpanele?”

Zumzăitul devenea din ce în ce mai puternic, iar scena vibra. Am auzit cu toţi cum se opreşte platforma, la doi metri sub scenă, ca de obicei.

„Bietul Zeke, mă gândeam. Stă acolo, fără să aibă habar de ce i se pregăteşte. Bietul Zeke.”

M-am uitat în jos, spre platformă şi – mi se tăie respiraţia!

12

Platforma era goală. Nu era absolut nimeni pe ea.

Zeke – sau cine va fi fost – o trimisese înapoi goală şi dispăruse în tunelul întunecos de sub şcoală.

„Zeke nu ar face asta, mi-am spus. Nici măcar Zeke nu ar fi atât de nebun încât să coboare acolo de unul singur, fără lanternă şi fără să aibă habar de ce îl aşteaptă acolo. Sau ar fi? Ba da, ar fi, mi-am răspuns singură la întrebare.”

Dacă ar crede că poate să ne sperie de moarte, Zeke ar fi în stare de absolut orice.

Doamna Walker renunţă la repetiţie. Le spuse celor care se ocupau de decoruri să rămână şi să picteze fundalul, iar nouă, celorlalţi, să mergem acasă şi să ne învăţăm rolurile.

— O să am o discuţie serioasă cu Zeke atunci când o să-l văd, murmură ea, apoi se întoarse şi plecă grăbită din sala de teatru.

M-am întors încet spre casă. Nu m-am putut gândi la altceva decât la Zeke. Eram atât de adâncită în gânduri, că am trecut pe lângă casă fără să observ.

Mergând pe stradă în jos, am văzut Pontiacul roşu al mamei lui Zeke, care tocmai intra în curte. Cu mâna streaşină la ochi, pentru a mă apăra de

53

soarele puternic al după-amiezii, am văzut cum doamna Matthews se dă jos din maşină. Pe locul din dreapta – Zeke!

— Hei, Zeke! am strigat, alergând pe gazonul din faţa casei

lor. Zeke!

Mama lui mă salută şi intră grăbită în casă. Zeke părea surprins să mă vadă.

— S-a terminat deja repetiţia?

— Da, din cauza ta! am murmurat.

— Cum? zise, privindu-mă iar plin de inocenţă. Dar ce am făcut?

— Pe mine să ştii că nu m-ai speriat, Zeke. Nimănui nu i s-a părut amuzant! Iar acum ai dat de belea cu doamna Walker.

Ridică din sprâncene şi făcu o faţă lungă, prefăcându-se nedumerit.

— Ce tot zici acolo, Brooke? Cum să dau de belea? Nici măcar nu am fost acolo!

— Ba ai fost!

El dădu din cap că nu. Pistruii parcă i se închiseseră la culoare. Părul blond îi flutura în vânt.

— Ba nu, nu am fost, spuse el, stăpânindu-se. I-am *spus* doamnei Walker că nu o să vin. I-am *spus* de dimineaţă că trebuie să lipsesc de la repetiţie.

— Da, ca să poţi să-ţi pui masca şi capa şi să vii în zbor dinspre podium? l-am întrebat, suspicioasă.

— Nu, i-am spus că am programare la dentist.

Mi se tâiară genunchii. Rămăsesem cu gura căscată.

— Care e problema, Brooke? întrebă. Nu-ţi face griji, nu a fost decât un control de rutină.

54

— Deci tu nu – nu ai fost la şcoală? Pe bune? m-am bâlbâit.

— Nici vorbă, spuse el, dând din cap.

— Păi atunci cine a fost fantoma? am murmurat cu voce stinsă.

Un zâmbet ciudat se lăţi pe faţa lui Zeke.

— Tu ai fost! i-am strigat furioasa. Te-ai jucat de-a fantoma şi *după aia* ai fost la dentist! Zi că nu! Aşa-i, nu?

El nu a făcut altceva decât să râdă. Nu a vrut să îmi răspundă.

În ziua următoare, după ore, mă îndreptam împreună cu Brian spre sala de spectacole. Era destul de drăguţ cu vesta

lui neagră, îmbrăcată peste un tricou alb simplu şi cu blugii tociţi.

— Cum te descurci cu Tina?

— Destul de bine, răspunse Brian. Îi cam place să facă pe şefa. Dar cel puţin mă lasă să pictez fundalul cum vreau.

I-am salutat pe câţiva copii care plecau acasă. După colţ, l-am văzut pe Corey mergând spre sala de spectacole împreună cu Tina.

— Ce a făcut Zeke? A rezolvat problema cu doamna Walker? întrebă Brian. Am vâzut că vorbea cu ea de dimineaţă.

— Aşa cred, i-am răspuns. Deocamdată îl lasă să joace în piesă.

— Dar crezi că a fost într-adevăr Zeke ieri?

Am dat din cap aprobator.

— Da, aşa cred. Lui Zeke îi place să-i sperie pe oameni. Face asta de când eram mici. Cred că

55

încearcă să ne sperie, încearcă să ne convingă că există într-adevăr o fantomă în şcoală.

Am zâmbit către Brian. Dar eu nu mă sperii aşa de uşor.

La puţin timp după începerea repetiţiei, doamna Walker m-a chemat pe scenă împreună cu Zeke. Spunea că vrea să ne vadă la lucru împreună şi să ne arate unde trebuie să stăm atunci când ne spunem replicile, adică unde să facem ceea ce ea numea „opriri”.

I-a mai chemat pe scenă şi pe Tina Powell şi pe Robert Hemandez, dublura lui Zeke. Doamna Walker era de părere că şi ei trebuie să se familiarizeze cu opririle, pentru orice eventualitate.

„Pentru orice eventualitate?” mă întrebam. Apoi mi-am amintit de avertismentul Tinei: „Dacă te îmbolnăveşti sau se întâmplă ceva în noaptea reprezentaţiei, voi juca eu rolul tău”.

„Ei bine, Tina, îmi pare foarte râu să te dezamăgesc, am murmurat pentru mine însămi, dar am de gând să nu păţesc absolut nimic! Aşa încât bucură-te de pictatul decorurilor,

fiindcă doar aşa o să ai ocazia să urci pe scenă!

Ştiu, ştiu, sunt destul de răutăcioasă, dar Tina o merita din plin.

Doamna Walker îi arătă lui Zeke unde trebuie să stea. Eu eram la marginea scenei, împreună cu Tina, aşteptând să îmi vină rândul.

— Se pare că doamna Walker şi Zeke şi-au lămurit problemele, spuse Tina. L-am auzit azi de dimineaţă cum îi spunea că fusese la dentist, deci

56

nu ar fi putut să fie el cel care a zburat prin sala de teatru.

Mă pregăteam să îi spun Tinei să tacă din gură, ca să pot auzi când îmi vine rândul, când am auzit că mă strigă doamna Walker.

— Brooke Rogers!

Părea destul de supărată.

— Ce se întâmplă? Trebuia să fii pe scenă, nu?

— *Mersi* mult, Tina, am murmurat cu jumătate de gură.

Apoi a fugit pe scenă. Uitându-mă în spate, am văzut-o pe Tina râzând. Nu îmi venea să cred! Tina mă făcuse cu bună ştiinţă să îmi pierd replica.

Pe scenă, nu ştiam unde trebuie să stau. Nu ştiam nici măcar la ce pagină din scenariu suntem. „Care-mi era replica?” Nu puteam să îmi amintesc. Panicată, m-am uitat spre ceilalţi copii din sală, dar ei se uitau nedumeriţi la mine, aşteptând să vorbesc. Am deschis gura, dar nu ieşi niciun sunet.

— Replica e „Cine e acolo, jos?”, ţipă Tina din culise.

„Grozav, mă gândeam nefericită, Tina ar face chiar orice să iasă în faţă. Speră ca doamna Walker să mă scoată din piesă.”

Eram atât de furioasă, că mi se învârtea capul. Nu mai puteam gândi clar. Mi-am spus replica, apoi am inspirat adânc, pentru a mă calma.

Zeke trebuia să spună următoarea replică. Ar fi trebuit să apară pe scenă şi să o sperie pe Esmerelda. Dar Zeke nu mai era pe scenă. Dispăruse! M-am uitat în sală.

57

Doamna Walker stătea imediat lângă scenă, cu mâinile în şolduri, bătând iritată din picior. Peste sală se aşternuse liniştea. Nu se mai auzea decât bătaia din picior a doamnei Walker. *Toc, toc, toc, toc, toc.* Profesoara noastră părea *foarte* nervoasă.

— Unde e Zeke? întrebă cu un aer obosit. Acum ce mai face? Are de gând să vină în zbor dinspre podium îmbrăcat în costum sau ce vrea?

Trebuia să îmi dau seama ce are Zeke de gând. Însă nu mi-am dat seama decât atunci când am auzit un zgomot metalic foarte familiar, urmat de un zumzăit puternic.

Platforma se ridica!

Am oftat.

— Vine şi Zeke într-o clipă! am anunţat-o pe doamna Walker.

O secundă mai târziu, masca verde-albastră a lui Zeke îşi făcu apariţia. Am făcut un pas în spate şi l-am privit cum se înalţă. Era grozav. De-a dreptul spectaculos!

Încet, se ridică până la nivelul scenei. Când ajunse în cele din urmă, stătu nemişcat o bună bucată de vreme, scrutând sala de spectacole, ca şi când s-ar. Fi lăsat fotografiat. Era costumat din cap până în picioare – mască, o capă neagră ce îi ajungea până la glezne, sacou şi pantaloni negri.

„Ce fanfaron! mă gândeam. Cât îi mai place să se uite toţi la el şi să creadă că e grozav!”

După aceea, el veni spre mine, cu paşi mari. Din spatele măştii, ochii lui mă priveau intens. Încercam să îmi amintesc ce trebuia să spun în continuare.

58

Dar, înainte să pot articula ceva, el mă apucă de umeri şi mă scutură tare. Prea tare!

„Potoleşte-te, Zeke, mă gândeam. Nu e decât o repetiţie!”

— Pleacă de aici, şuieră el furios.

Mi-am amintit pe dată ce trebuia să spun. Am deschis gura… dar mi se tăie respiraţia.

Am văzut că cineva îmi face semne disperate de la marginea scenei. Acel cineva… era Zeke!

13

Am înţeles că am dat de belea.

Dacă Zeke stătea la marginea scenei, atunci cine mă zgâlţâia, rânjind la mine din spatele măştii aceleia urâte?

— Ajutor! Să mă ajute cineva! am ţipat, încercând să mă eliberez.

— Nu, Brooke! strigă doamna Walker către mine. Replica e „Ajută-mă, tată!”

Nu pricepuse. Nu putea să îşi dea seama că pe scenă era o fantomă adevărată, care mă zgâlţâia de-mi ieşea sufletul?

Deodată, Fantoma îşi coborî faţa acoperită de mască şi îmi şopti aspru la ureche:

— Să nu te apropii de scumpa mea casă! Să nu te apropii de scumpa mea casă!

L-am privit în ochi. Îmi păreau cunoscuţi. Dar cine era? Eram convinsă că îl mai văzusem până atunci.

Dar, înainte să îmi pot aminti, se îndepărtă de mine, sări de pe scenă, fugi printre scaunele din sală, cu capa fluturându-i în spate. Stăteam împietrită de groază, privind cum se îndepărtează şi iese pe uşa sălii de teatru.

60

Câţiva copii izbucniră în râs. Am auzit-o pe Tina cum spune:

— Asta era în scenariu?

Zeke veni în fugă lângă mine.

— Brookie, ai păţit ceva?

— Păi… nu prea ştiu, m-am bâlbâit.

Eram foarte tulburată.

— Ce ciudat! exclamă Zeke.

Doamna Walker se apropie cu paşi mari, ţinând crispată clipboardul în mână. Pe faţa ei se întipărise confuzia.

— Poate cineva să îmi explice ce s-a întâmplat aici?

— În şcoala noastră e o fantomă adevărată, spuse Zeke

încet, privindu-mă gânditor.

Stăteam aşezaţi în primul rând al sălii de spectacole. Brian încerca să îşi şteargă o pată de vopsea neagră de pe mână. Eu stăteam între cei doi băieţi, studiindu-l pe Zeke.

Aproape toate luminile fuseseră stinse. Repetiţia se încheiase cu câteva minute mai devreme, încă mai puteam auzi câteva voci pe coridor. Uşa tocmai se închisese în spatele doamnei Walker.

— De ce te uiţi la mine aşa? a vrut Zeke să afle.

— Încă mă mai întreb dacă nu eşti *tu* răspunzător pentru toate astea, i-am spus fără menajamente.

El îşi dădu ochii peste cap.

— Da, cum să nu? Şi cum puteam să fiu în două locuri azi, Brooke? Hai, zi-mi! E ceva destul de complicat, chiar şi pentru cineva atât de inteligent şi de iscusit ca mine!

61

Am început să râd.

— Posibil!

— Nu pot să scap de vopseaua asta! se plânse Brian. Uite, sunt pătat şi pe tricou!

— Se poate spăla? întrebă Zeke.

— De unde vrei să ştiu? răspunse Brian nefericit. Nu am citit eticheta de pe cutie. Tu citeşti etichetele?

— Zeke nu citeşte decât ce scrie pe cutiile de cereale, am glumit eu.

— Ai de gând să încetezi cu glumele? mă luă Zeke la rost, iritat. Avem în şcoală o fantomă adevărată, care, pentru un motiv sau altul, încearcă să ne strice piesa.

Încă îi mai cercetam chipul lui Zeke, încercând să îmi dau seama dacă spune adevărul.

— Te-am văzut cum vorbeai cu Andy Seltzer azi-dimineaţă, înainte de ore i-am spus lui Zeke. Ai fi putut să pui la cale împreuna cu el toată chestia asta. I-ai dat costumul lui Andy, nu? I-ai spus ce să facă. Tu şi Andy aţi pus totul la cale, nu?

Zeke rămase cu gura căscată.

— Şi de ce aş face asta?

— Ca să mă sperii pe mine! i-am răspuns. Ca să îi sperii pe

toţi. Ca să ne faci să credem că există o fantomă în şcoală. Iar atunci când o să fim îngroziţi, tu o să spui „V-am prins!”, iar noi o să ne simţim ca nişte idioţi.

Un zâmbet se lăţi pe faţa lui Zeke.

— Ce bine ar fi fost să mă gândesc la asta! Dar sunt serios, Brooke! Ştiu că nu mă crezi, dar nu am pus nimic la cale cu Andy. Şi nici nu am...

62

Tina sări de pe scenă. Cred că lucrase până atunci la decoruri.

— Te simţi mai bine, Brooke? mă întrebă rece.

M-am întors spre ea.

— Să mă simt mai bine? N-am nimic. Ce vrei să spui?

— Păreai cam stresată pe scenă. M-am gândit că poate te-ai îmbolnăvit, răspunse Tina obraznică. Ai luat cumva gripă? Am auzit că circulă un virus rău de tot...

— N-am nimic, i-am retezat-o.

— Vopseaua asta se curăţă cu apă? o întrebă Brian pe Tina.

Tina ridică din umeri.

— Habar n-am. Încearcă cu terebentină! zâmbi ea către Brian. Te descurci de minune cu fundalul.

Se întoarse apoi către mine şi zâmbetul îi pieri.

— Măcar *unul* dintre voi face ceva bun pentru piesă!

Înainte să îi pot răspunde, se răsuci pe călcâie şi se îndreptă grăbită spre uşa sălii de spectacole.

— Cred că *se roagă* să iau gripă, i-am spus lui Zeke. E bolnavă!

El nu îmi răspunse. Se gândea atât de intens la Fantomă, că nici nu mă auzise.

— Crezi că Tina ar putea să fie în spatele tuturor grozăviilor ăstora? l-am întrebat. Ca să mă sperie pe mine şi să joace ea rolul Esmereldei?

— Aberezi! răspunse imediat Zeke.

— Da, poate că ai dreptate.

Brian se tot chinuia să îşi cureţe vopseaua de pe mână.

63

— Hai să mergem acasă, i-am propus. S-a făcut cam târziu. Vorbim altă dată despre Fantomă.

M-am ridicat în picioare.

Zeke mă privi furios.

— Tu tot nu mă crezi, nu-i aşa? mă acuză. Tot mai crezi că nu e decât un complot ca să te sperii tu!

— Poate da, poate nu, i-am răspuns, sărind peste el ca să ajung pe intervalul dintre rânduri.

Chiar nu mai ştiam ce să cred.

Brian se ridică şi mă urmă înspre uşă. M-am întors spre Zeke, care nu se mişcase.

— Vii? Mergi cu noi?

Zeke se ridică.

— Da, cred că da.

Mergeam pe hol înspre vestiare, când Zeke se opri brusc.

— O, am uitat! se plânse.

— Ce ai uitat? l-am întrebat.

Era vremea cinei. Eram nerăbdătoare să ajung acasă. Mama probabil că se întreba dacă mă lovise vreun autobuz sau ceva în genul acesta. Mama îşi închipuie mereu că mă calcă vreun autobuz, nu ştiu de ce. N-am auzit până acum de cineva care să fi fost lovit de autobuz!

— Cartea mea de mate! spuse Zeke. Trebuie să merg la cabinet. Am lăsat-o în sala de teatru ieri-seară şi trebuie să văd dacă nu a adus-o cineva.

— Ne vedem mai târziu, spuse Brian, îndepărtându-se.

— Tu unde stai? am strigat către el.

El arătă cu mâna într-o anumită direcţie. Spre sud, cred.

64

— Ne vedem mâine!

Apoi se întoarse şi o luă la fugă.

L-am urmat pe Zeke până la cabinetul domnului Levy. Toate luminile erau aprinse, dar încăperea era goală. Nu era acolo decât Dot, secretara, care îşi închidea computerul, pregâtindu-se să plece acasă.

— V-a adus cineva cartea mea de mate? întreba Zeke, sprijinindu-se de computer.

— O carte de mate? întrebă ea, privindu-l gânditoare.
— Am uitat-o ieri seară în sala de spectacole. M-am gândit că poate tipul acela, Emile, v-a adus-o.
Figura lui Dot se lungi, într-o expresie de nedumerire.
— Cine? Cine e Emile?
— Nu ştiţi? răspunse Zeke. Tipul acela bătrân şi scund, cu părul alb. Paznicul de noapte.
Dot dădu din cap.
— Cred că faci vreo confuzie, Zeke. Nu e nimeni pe care să îl cheme Emile dintre cei care lucrează în şcoala asta. De altfel, noi nici *nu avem* un paznic de noapte!

14

Tina Powell mă sună acasă în seara aceea.
— Voiam doar să vâd cum te simţi, îmi spuse. Păreai atât de palida, Brooke!
— Nu am gripă şi nici nu o să iau! urlai.
Îmi pierdusem controlul, dar nu aveam ce face.
— Ieri mi s-a părut că strănuţi cam mult, continuă Tina, încercând să pară grijulie.
— Eu de obicei strănut mult. Pa, Tina!
— Cine era cealaltă fantomă, care a sărit pe scenă azi după-amiază? întrebă Tina înainte să pot închide.
— Nu ştiu, i-am spus, chiar nu…
— Destul de înfricoşător, mă întrerupse Tina. Sper că nu te-ai speriat *prea* tare, Brooke!
— Ne vedem mâine, Tina, i-am răspuns rece.
Am închis înainte să poată adăuga ceva. Tina începea să devină o pacoste.
„Oare cât de mult doreşte să joace rolul Esmereldei? Cât de tare doreşte rolul? Oare îndeajuns de tare ca să încerce să mă sperie?”
Zeke mă sună mai târziu şi mă convinse că Emile *trebuia* să fie fantoma noastră.

— Ne-a minţit, nu? întrebă Zeke, plin de emoţie. Ne-a zis că lucrează pentru şcoală şi a încercat să ne sperie. El trebuie să fie!

— Da, probabil, i-am răspuns, jucându-mă cu elasticul de păr de pe mână.

— Are şi înălţimea potrivită, continuă Zeke. Ştia şi de trapă.

Zeke inspiră adânc.

— Şi, în plus, de ce era acolo, Brookie? Ce căuta el noaptea în sala de teatru?

— Pentru că el e Fantoma?

Părea logic.

Ne-am pus de acord să venim a doua zi de dimineaţă mai devreme la şcoală, ca să îi putem spune doamnei Walker de Emile.

În noaptea aceea, am avut un vis legat de piesă. Se făcea că eram pe scenă, îmbrăcată în costum. Toate reflectoarele erau pe mine. Priveam înspre sala plină până la refuz. Se făcea linişte. Toţi aşteptau ca Esmerelda să vorbească. Se făcea că deschideam gura, dar nu eram în stare să îmi amintesc ce ar fi trebuit să spun. Mă uitam la figurile celor din public. Uitasem totul – orice cuvânt, orice replică. Toate cuvintele mă părăsiseră, la fel cum păsările părăsesc un cuib. Cuibul meu era gol. Mintea îmi era goală. Stăteam pe scenă, panicată. Nu mă puteam mişca, nu puteam vorbi.

M-am trezit, acoperită de sudori reci. Tremuram din tot corpul. Muşchii îmi erau tensionaţi. Aruncasem în somn plapuma pe podea.

Ce vis îngrozitor!

Abia aşteptam să mă îmbrac şi să plec la cursuri. Voiam să uit cât mai repede de coşmarul acela groaznic.

67

A trebuit să îl duc pe Jeremy la şcoală, aşa încât nu am ajuns atât de repede pe cât mi-aş fi dorit.

Jeremy îmi tot punea întrebări în legătură cu piesa. Voia să ştie mai multe despre Fantomă. Dar eu nu aveam deloc chef să vorbesc despre asta. Îmi tot aminteam de visul meu, îmi aminteam panica aceea care mă cuprinsese stând ca o

idioată în faţa a trei sute de oameni.

L-am lăsat pe Jeremy la şcoala lui, apoi m-am grăbit să trec strada. L-am găsit pe Zeke aşteptându-mă în faţa uşii principale, uitându-se nervos la ceas.

Habar n-am de ce. Nici măcar nu trebuia să fixeze el ora. Era unul din acele ceasuri digitale cu vreo şaptesprezece indicatori diferiţi. Zeke nu îşi poate da seama cum să îl potrivească. Poate să joace câteva jocuri pe el şi îl poate face să cânte o duzină de melodii, dar nu îl poate face să indice ora exactă.

— Îmi pare râu că am întârziat! m-am scuzat.

El mă apucă de mână şi mă trase în clasă. Nici măcar nu m-a lăsat să îmi iau cărţile din vestiar sau să îmi las haina. Am mers direct la doamna Walker, care stătea la catedră, uitându-se peste anunţurile de dimineaţă. Ne zâmbi, dar zâmbetul îi păli atunci când remarcă expresiile serioase de pe feţele noastre.

— S-a întâmplat ceva? ne întrebă.

— Am putea vorbi cu dumneavoastră? şopti Zeke, aruncând o privire către copiii ajunşi deja în clasă. Singuri?

Doamna Walker se uită la ceasul de perete.

— Nu aţi putea aştepta? Clopoţelul sună în două minute.

68

— Nu durează decât un minut, o asigură Zeke.

Ne urmă pe hol şi se sprijini cu spatele de un perete.

— Care e problema?

— Avem o fantomă în şcoală, îi spuse Zeke cu o voce stinsă. Una adevărată. Am văzut-o şi eu, şi Brooke.

— Ei, asta-i bună! bodogăni doamna Walker, ridicându-şi mâinile ca să ne oprească.

— Da, da, pe cuvânt! am insistat. Chiar am văzut fantoma, doamnă Walker. În sala de teatru. Ne strecuraserâm înăuntru ca să ne jucăm cu trapa şi...

— Ce aţi făcut?! strigă ea, încruntându-se mai întâi către mine, apoi către Zeke.

— Ştiu, ştiu, spuse Zeke roşind. Nu ar fi trebuit să facem asta. Dar problema nu e asta...

— Există o fantomă, am întărit eu. Una care încearcă să oprească reprezentaţia.

— Îmi dau seama că dumneavoastră credeţi că eu am făcut toate lucrurile astea, adăugă Zeke. Dar nu eu am fost, ci Fantoma. El...

Doamna Walker îşi ridică din nou mâinile. Se pregăti să spună ceva, dar sună clopoţelul, chiar deasupra capetelor noastre.

Ne-am acoperit urechile cu mâinile.

Atunci când clopoţelul se opri, doamna Walker făcu câţiva paşi înspre clasă, de unde se auzea gălăgie. Toţi copiii profitau de absenţa ei.

— Îmi pare râu că v-am spus povestea aceea.

— Ce spuneţi? am strigat şi eu, şi Zeke.

69

— N-ar fi trebuit să vă spun povestea aceea veche cu fantome, spuse abătută doamna Walker. Mulţi copii au fost tulburaţi. Îmi cer scuze că v-am speriat.

— Dar nu aţi făcut-o, protestă Zeke. Noi am văzut un individ şi...

— Aţi avut coşmaruri legate de o fantomă? ne întrebă.

Nu ne credea. Nu crezuse nici măcar o vorbă din ce îi spuseserăm.

— Uitaţi... am început.

Toţi trei am tresărit când am auzit un zgomot puternic din clasă, urmat de o furtună de hohote.

— Haideţi să intrăm, spuse doamna Walker şi continuă, arătând spre Zeke: Gata cu farsele, bine? Gata cu glumele! Toţi vrem ca piesa să iasă bine, nu?

Înainte să putem răspunde, ea se întoarse şi intră grăbită în clasă.

— Ce caut eu aici? se plânse Brian.

Tremura şi se uita în sus către copacii întunecaţi.

— De ce am venit cu voi?

— Ai venit pentru că eşti un băiat de treabă, i-am răspuns, bătându-l pe umăr.

— Ba nu, pentru că sunt un idiot! mă corectă el.

Asta fusese ideea lui Zeke. Venise la mine acasă după cină. Eu le spusesem alor mei că aveam repetiţie pentru piesă – ce minciună! După aceea, am mers împreună cu Zeke până la şcoală. Ne-am întâlnit cu Brian pe aleea principală, acolo unde promisese să ne aştepte.

70

— Nu-mi vine să cred că doamna Walker ne-a expediat, începu Zeke abătut.

— Dar tu ai fi crezut o asemenea poveste absurdă? l-am întrebat.

— Ei bine, o să dăm de urma Fantomei şi o să dovedim că avem dreptate, zise ferm Zeke. Nu mai avem de ales. Dacă Doamna Walker nu ne ajută, trebuie să îl găsim noi singuri.

— Ei, tu nu vrei decât puţină aventură, l-am tachinat.

Mă privi în ochi.

— Bine Brookie, dacă eşti prea speriată...

— Dar ce caut *eu* aici? repetă Brian, cu ochii la zidul cufundat în beznă al şcolii.

— Avem nevoie de tot ajutorul pe care îl putem primi, i-am răspuns.

L-am împins în glumă pe Zeke:

— Hai să mergem şi îţi arăt eu cui îi e frică şi cui nu.

— Cred că mie mi-e puţin frică, recunoscu Brian. Dacă suntem prinşi?

— Şi cine o să ne prindă? îl întrebă Zeke. Ai auzit ce a spus Dot în birou. Nu avem paznic de noapte!

— Dar dacă există vreo alarmă, ceva? insistă Brian. Ştii, ca o alarmă împotriva hoţilor...

— Da, cum să nu, am bodogănit, dându-mi ochii peste cap. Şcoala noastră nu-şi permite nici măcar ascuţitori! Cum să aibă alarmă?!

— Va trebui să intrăm cu forţa, spuse Zeke încet, cu ochii înspre stradă.

Un camion trecu fără să încetinească.

71

El încercă din nou uşile de la intrare.

— Sunt încuiate bine.

— Poate există vreo altă intrare, sugeră Brian.

Ne-am strecurat pe lângă zidul şcolii. Lângă noi se vedea terenul de sport, pustiu şi liniştit. Iarba strălucea argintie sub lumina puternică a lunii.

Şi uşile laterale erau încuiate.

Mi-am ridicat ochii către acoperiş. Clădirea se înălţa deasupra noastră, ca un fel de monstru al întunericului. Ferestrele reflectau razele lunii. Asta era singura lumină pe care o vedeam.

— Hei, fereastra aia e deschisă, şopti Zeke.

Am alergat cât puteam de repede către o fereastră întredeschisă de la parter. Era laboratorul de artă culinară, după câte puteam să îmi dau seama. Doamna Lamston probabil că lăsase fereastra deschisă pentru a scăpa de mirosul groaznic al brioşelor pe care le copsesem în după-amiaza aceea.

Zeke se prinse de pervaz cu ambele mâini şi se căţără. De sus, deschise larg fereastra. Câteva secunde mai târziu, l-am urmat, împreună cu Brian. Aroma de brioşe cu afine arse persista în aer. Am mers pe vârfuri prin întuneric până la uşă.

— Au, am ţipat după ce m-am izbit cu şoldul de o masă joasă.

— Linişte, m-a repezit imediat Zeke.

— Hei, tu crezi că am făcut-o intenţionat? am şoptit furioasă.

El era deja la uşă. Eu şi Brian îl urmarăm, mişcându-ne încet, cu grijă.

72

Pe hol, întunericul era încă şi mai profund decât în clasă. Ne ţineam în permanenţa de pereţi, ca să ne ghidăm până la sala de spectacole.

Inima îmi bătea cu putere. Toate obiectele care mă înconjurau scoteau zgomote puternice. Pantofii mei făceau podeaua să răsune.

„Nu ai de ce să te temi, îmi spuneam. Nu e decât clădirea şcolii, în care ai mai fost de un milion de ori. Şi nu mai e

nimeni aici. Doar tu, Zeke, Brian... şi o fantomă. O fantomă care nu vrea să fie găsită.”

— Nu prea îmi place asta, şopti Brian, când am ajuns la un colţ. Sunt destul de speriat.

— Gândeşte-te că eşti într-un film de groază, l-am sfătuit. Prefă-te că eşti într-un film!

— Dar nici măcar nu îmi plac filmele de groază! protestă el.

— Sssst! ne avertiză atunci Zeke şi se opri brusc, iar eu m-am lovit de el. Brookie, încearcă să nu fii o încurcă-lume, şopti el.

— Încearcă să nu fii un măgar, Zeke, i-am răspuns obraznic.

Apoi m-am uitat cu atenţie. Ajunseserăm la sala de spectacole.

Zeke deschise uşa cea mai apropiată. Aruncarăm o privire înăuntru – beznă completă! Aerul din sală părea mai răcoros.

Răcoros şi umed.

„Asta, pentru că aici locuieşte o fantomă”, îmi trecu prin minte.

La gândul ăsta, inima începu să îmi bată mai tare. Mi-aş fi dorit să mă controlez ceva mai bine. Zeke a căutat pe pipăite şi a nimerit întrerupătorul.

73

Aprinse şirul de lumini de deasupra scaunelor din stânga noastră. Scena apăru brusc în faţa noastră, goală şi cufundată în tăcere. Cineva lăsase o scară sprijinită de un perete. Câteva cutii cu vopsea erau aliniate lângă scară.

— Ce-ar fi să aprinzi toate luminile? sugeră Brian, cu o voce în care se citea cu uşurinţă teama.

— În niciun caz, răspunse Zeke, cu ochii aţintiţi asupra scenei. Vrem să luăm fantoma prin surprindere, nu-i aşa? Nu vrem să o avertizăm că venim!

Lipiţi unii de alţii, ne îndreptarăm încetişor către scenă. În lumina palidă, umbrele noastre se lungeau peste rândurile de scaune.

„Umbre fantomatice”, mă gândeam. Oare s-a mişcat o umbră în apropierea scenei? Nu. „Opreşte-te, Brooke, m-am

luat singură la rost. Nu-ţi lăsa imaginaţia să zburde! Nu în seara asta!”

Îmi plimbam privirile de colo-colo, urmărind scena şi rândurile de scaune, pe măsură ce înaintam.

„Unde e oare? mă întrebam. Unde e Fantoma? Locuieşte oare în camera aceea întunecoasă aflată atât de jos, sub sala de spectacole?”

Eram la doar câţiva paşi de scenă, când am auzit un zgomot. Zgomot de paşi? Scârţâitul podelei?

Ne-am oprit toţi trei. Cu toţii îi auziserăm zgomotul.

L-am apucat pe Zeke de mână. Am văzut, în acelaşi timp, cum ochii verzi ai lui Brian se măresc de spaimă.

Apoi am auzit un alt sunet. Cineva tuşea.

— Nu... nu suntem singuri! m-am bâlbâit.

15

— Ci-cine e acolo? am strigat, dar vorbele mi se opriră în gât.

— E cineva acolo? strigă Zeke înspre scenă.

Niciun răspuns.

Alt zgomot de paşi.

Brian se dădu în spate şi se agăţă strâns de spătarul unui scaun.

— E acolo, în spate, îmi şopti Zeke, aplecându-se către urechea mea. Ştiu că e acolo.

— Unde? am întrebat cu o voce gâtuită.

Mi-era destul de greu să vorbesc când aveam inima cât un purice. Am aruncat o privire înspre scenă, dar n-am văzut nimic. Apoi am sărit ca arsă când am auzit iar pe cineva tuşind. Un sunet metalic scrişni undeva în dreapta scenei şi se râsfrânse în întreaga sala de spectacole. La început, am crezut că platforma se mişcă. O folosea oare cineva? Oare Fantoma urma să ni se arate?

Nu.

Am început să ţip atunci când pânza pe care era pictat fundalul începu să coboare uşor. Sunetul metalic devenea din

ce în ce mai puternic.
— Cine face asta? am şoptit.

75

Zeke şi Brian aveau privirile pironite înainte şi nu îmi răspunseră. Zeke se uita cu gura căscată şi fără să clipească. Brian avea mâinile încleştate pe spătarul scaunului.

Pânza era coborâtă şi desfăşurată cu un zgomot metalic.

Tuturor ne scăpă un suspin atunci când am văzut ce păţise.

Fundalul închipuia un perete cenuşiu de teatru. Brian şi alţi câţiva copii se chinuiseră zile întregi cu el, schiţându-l şi apoi pictându-l, cărămidă cu cărămidă.

— Ci-cine a făcut *asta* picturii mele? strigă Brian.

Eu şi Zeke am rămas muţi de uimire.

Zidul cenuşiu era mâzgălit şi plin de pete roşii de parcă cineva ar fi băgat o bidinea mare în vopsea roşie, iar apoi ar fi plimbat-o peste tot.

— E distrusă! izbucni Brian cu o voce ascuţită.

Zeke a fost primul în stare să se mişte. Se prinse cu mâinile de marginea scenei, îşi luă avânt şi se ridică. Eu şi Brian l-am urmat.

— Cine e aici? strigă Zeke, cu mâinile pâlnie la gură. Cine e aici?

Linişte.

Ştiam bine că era cineva acolo. Cineva trebuia să fi coborât pânza pe care era pictat fundalul, pentru ca noi să vedem ce se întâmplase.

— Cine e aici? Cine eşti? repetă Zeke.

Din nou, niciun răspuns.

Am înaintat încet, rămânând aproape unii de ceilalţi.

76

Pe măsură ce ne apropiam, desluşeam cuvinte. Erau mâzgâlite în partea de jos, cu litere groase, scrise cu vopsea roşie. M-am opriat, privind atentă mesajul în lumina slabă:

„Să nu vă apropiaţi de scumpa mea casă!”

— Mamă! am exclamat uluită.

M-au trecut fiorii.

Apoi am auzit zgomotul unei uşi deschizându-se violent. Ne-am întors toţi trei la timp pentru a zări o siluetă pătrunzând în sală. Toţi am ţipat surprinşi când ne-am dat seama cine era.

16

Ne privea cu gura căscată. Clipi de câteva ori, de parcă nu şi-ar fi crezut ochilor.

— Sunt... sunt de-a dreptul şocată, spuse în cele din urmă doamna Walker.

Am înghiţit în sec. Încercam să spun ceva, dar nu puteam articula niciun cuvânt. Zeke şi Brian rămăseseră încremeniţi, la fel ca şi mine.

— Voi trei m-aţi dezamăgit atât de tare! ne aruncă doamna Walker, făcând câţiva paşi spre noi. Să intraţi prin efracţie e o infracţiune foarte gravă, iar voi trei nu aveţi ce căuta...

Se opri brusc şi se înecă atunci când îi căzură ochii asupra fundalului. Fusese atât de surprinsă să ne găsească pe scenă, încât nu îl remarcase – până acum.

— O, nu! O, Doamne! strigă, acoperindu-şi faţa cu mâinile.

Începu să se clatine atât de tare, încât ne-am speriat că o să cadă!

— Cum aţi putut să faceţi asta?! oftă.

Alergă înspre decor, cu ochii pironiţi la petele de vopsea roşie.

78

— Cum aţi putut să îl stricaţi? Toţi elevii au lucrat atâtea zile ca să îl facă atât de frumos! Cum aţi putut să distrugeţi munca tuturor?

— Nu noi, ne apără Zeke cu o voce firavă.

— Nu noi am făcut asta, am repetat.

Îşi scutură capul, de parcă ar fi încercat să ne facă să dispărem.

— Mă tem că v-am prins asupra faptului, spuse încet, aproape cu tristeţe.

Am văzut chiar că ochii îi erau umeziţi de lacrimi.
— Doamnă Walker, pe cuvântul meu... am început.
Ea ridică o mână să mă oprească.
— Era aşa de important pentru voi trei să faceţi farsa asta? întrebă, cu voce tremurată.
— Doamnă Walker...
— Era aşa de important să îi faceţi pe toţi să creadă că există o fantomă? Aşa de important, încât să intraţi prin efracţie în şcoală – o infracţiune cât se poate de serioasă – şi să distrugeţi complet decorul pentru piesă? Atât de important vi s-a părut?
— Pe cuvânt că nu am făcut-o noi! am insistat cu o voce la fel de tremurată.
Doamna Walker se apropie de fundal şi atinse cu degetul una dintre pete. Când ridică degetul, am putut vedea că se murdărise de vopsea.
— Vopseaua e proaspătă, spuse, strâfulgerându-mă cu privirea. Aici nu mai e nimeni. Aveţi de gând să mă minţiţi toată noaptea?
— Dacă ne-aţi da măcar o şansă... începu Zeke.
— În special tu m-ai dezamăgit, Brian, insistă doamna Walker, clătinând încruntată din cap. Ai

79

venit la şcoala aceasta abia acum o săptămână. Ar fi trebuit să te comporţi mai frumos!
Brian roşi mai puternic decât credeam că e posibil pentru o fiinţă umană. Îşi plecă ochii, de parcă am fi fost vinovaţi.
Eu am inspirat adânc şi am strigat cu o voce ascuţită:
— Doamnă Walker, *trebuie* să ne lăsaţi să vă explicăm! Zău că nu am făcut noi asta! Pe cuvânt!
Doamna Walker deschise gura să spună ceva, dar se râzgândi.
— Bine, zise, încrucişându-şi braţele la piept. Daţi-i drumul! Dar vreau *adevărull*
— Adevărul! am spus, ridicând mâna dreaptă ca atunci când depui un jurământ. E adevărat că eu, Brian şi Zeke ne-am strecurat în şcoală. Dar nu am spart nicio uşă, am intrat

pe o fereastră deschisă.

— De ce? întrebă ferm doamna Walker. Ce căutaţi aici? De ce nu sunteţi acasă, acolo unde ar trebui să fiţi?

— Am venit să căutăm Fantoma, interveni Zeke în discuţie şi îşi aranjă părul blond cu o mână – ceea ce face mereu atunci când are emoţii. Noi v-am spus de Fantomă azi-dimineaţă, dar nu ne-aţi crezut.

— Normal că nu v-am crezut! izbucni doamna Walker. Nu e decât o legendă veche! Doar o poveste! continuă, încruntându-se la Zeke.

Zeke oftă frustrat.

— Noi am văzut Fantoma, doamnă Walker, Brooke şi cu mine! Am văzut-o cu ochii noştri! Ea a mâzgâlit decorul din fundal! Ea a zburat prin

80

sala de spectacol! Şi tot ea a înşfăcat-o pe Brooke la repetiţie!

— Şi eu de ce ar trebui să cred asta? întrebă doamna Walker, ţinându-şi în continuare braţele încrucişate.

— Pentru că ăsta e adevărul! am întărit eu. Zeke, Brian şi cu mine am venit în sala de spectacole ca să o căutăm.

— Unde aveaţi de gând să o căutaţi?

— Păi, se bâlbâi Zeke, probabil că sub scenă.

— Aveaţi de gând să folosiţi din nou trapa? întrebă doamna Walker.

Eu am dat din cap.

— Poate. Dacă nu aveam altă soluţie.

— Dar eu v-am interzis cât se poate de clar să vă apropiaţi de trapă.

— Ştiu şi îmi pare rău. Ne pare tuturor rău. Dar vrem cu disperare să găsim Fantoma, să vă dovedim că există cu adevărat, că nu o inventăm noi!

Expresia de pe figura doamnei Walker rămânea de piatră. Ne privea în continuare încruntată.

— Nimic din ce mi-aţi spus nu m-a convins.

— Când am ajuns aici, am auzit nişte zgomote, spuse Zeke, stând când pe un picior, când pe altul. Erau paşi şi un scârţâit

de podea. Aşa am ştiut că mai e cineva aici.

— Şi după aceea a coborât decorul din fundal, interveni Brian cu voce tremurată şi firavă. Am stat aici şi ne-am uitat, doamnă Walker. Ăsta-i adevărul! Am văzut cum era de distrus şi... şi nu ne-a venit să credem!

Expresia doamnei Walker se îmblânzi un pic. Brian părea atât de tulburat, că începea să îl creadă.

81

— Am muncit atât să pictez fundalul, continua Brian. Era primul lucru la care am lucrat în şcoala aceasta şi voiam să iasă bine. Nu mi-aş strica propria operă pentru o farsă! bolnavă Zău că nu aş face asta!

Doamna Walker îşi lăsă braţele în jos. Ne privi pe toţi trei, apoi se uită la pânza pe care era pictat fundalul. Buzele ei se mişcau, pe măsură ce desluşea cuvintele mesajului mâzgălit:

„Să nu vă apropiaţi de scumpa mea casă!”

Închise ochii şi îi ţinu aşa o bună bucată de vreme. Apoi se întoarse către noi.

— Aş vrea să vă cred, ne mărturisi oftând. Dar chiar nu ştiu...

Începu să se plimbe de colo-colo pe scenă, în faţa noastră.

— M-am întors la şcoală fiindcă uitasem testele voastre la matematică. Am auzit voci în sala de spectacol, am venit aici şi v-am găsit pe voi pe scenă. Decorul e distrus complet, vopseaua e încă proaspătă. Iar voi îmi cereţi să cred că o fantomă de acum şaptezeci de ani e de vină.

Eu n-am mai scos un cuvânt. Nici Zeke şi nici Brian. Cred că nu mai aveam nimic de spus.

— Partea ciudată e că încep să vă cred, admise doamna Walker, strâmbându-se.

Toţi trei am răsuflat uşuraţi.

— Sau cel puţin vă cred că nu aţi murdărit decorul.

Clătină tare din cap, parcă zguduindu-se din tot corpul.

82

— Se face târziu, continuă încet. Haideţi toţi acasă. Am nevoie de timp să mă gândesc. Poate îi vom cere domnului

Levy să facă o investigaţie. Poate el ne va putea ajuta să îl găsim pe ticălosul care încearcă să ne distrugă piesa.

„O, nu, nu directorul! Dacă se hotărăşte să ne anuleze piesa? mă gândeam eu temătoare.”

Dar nu am zis nimic. Niciunul dintre noi nu a mai deschis gura. Nici măcar nu ne-am uitat unul la altul. Am urmat-o pe doamna Walker pe hol. Eram atât de uşurată că începea să ne creadă şi că ne lăsa să plecăm!

Ea aprinse luminile, ca să putem vedea pe unde călcăm. Am făcut câţiva paşi, mergând în urma ei. Deodată, ne-am oprit cu toţii.

Erau pete de vopsea roşie pe hol. O dâră de vopsea roşie.

— Ia te uită, exclamă doamna Walker, pictorul nostru e cam neatent! El sau ea a lăsat un indiciu de care ne putem folosi.

Aprinse mai multe lumini.

Am urmărit dâra de vopsea până în holul mare. Vedeam clar până şi o urmă de pantof, imprimată pe o pată mai mare.

— Nu-mi vine să cred! îmi şopti Zeke. Cineva a lăsat o urmă.

— Mă bucur, i-am răspuns. Poate că dâra de vopsea o să ne conducă la cel care a mâzgâlit decorul!

— Adică la Fantomă? şopti Zeke.

Am ajuns la un colţ, unde am găsit nişte vopsea împrăştiată.

83

— Cel puţin asta îi va dovedi doamnei Walker că avem dreptate, spuse încet Brian.

Am ajuns la alt colţ. Urma de vopsea dispăru brusc. O ultimă pată, foarte mică, se vedea în faţa unui vestiar.

— Hmmmm, mormăi doamna Walker gânditoare, plimbându-şi privire de la pata de vopsea la vestiar. Dâra pare să ne conducă direct aici.

— Hei, strigă Zeke, speriindu-ne pe toţi.

Ochii i se măriseră şi el părea de-a dreptul şocat.

— Ăsta e vestiarul meu!

17

Pentru o clipă, nimeni nu spuse un cuvânt.

Auzeam respiraţia întretăiată a lui Zeke. M-am întors către el. Se uita fix la vestiarul lui, la uşa gri din metal, ca şi cum ar fi putut să vadă prin ea.

— Deschide-ţi vestiarul, Zeke, îi ceru doamna Walker cu dinţii strânşi.

— Cum? întrebă Zeke, ca şi cum nu ar fi înţeles ce vrea să spună, apoi îşi plecă ochii la pata de vopsea roşie din faţa vestiarului său.

— Hai, deschide-ţi vestiarul, repetă răbdătoare doamna Walker, care părea, dintr-odată, foarte obosită.

Zeke ezită.

— Dar nu e nimic acolo, protestă. Doar cărţi şi caiete şi alte chestii.

— Te rog, îi zise ea, indicându-i zăvorul cu mâna. Te rog, Zeke, s-a făcut târziu.

— Doar nu credeţi că…

Doamna Walker îi arătă încă o dată zăvorul.

— Poate că cineva a vrut să dea vina pe Zeke, am sugerat. Poate că cineva a lăsat intenţionat dâra de vopsea până la vestiarul lui Zeke.

85

— Poate, răspunse doamna Walker calm. De asta vreau ca el să îşi deschidă vestiarul.

— OK, OK, murmură Zeke împăciutor.

Îi tremurau mâinile când se apropie de încuietoare. Se concentră asupra cifrului, rotind discul când la dreapta, când la stânga.

— Am nevoie de mai multă lumină! spuse, enervat.

— Scuze, am răspuns, făcând un pas în spate.

Nu îmi dădusem seama că blocam lumina.

L-am privit pe Brian. Îşi ţinea mâinile în buzunare şi stătea sprijinit de zid, uitându-se cu atenţie la Zeke şi la felul cum acesta forma cifrul.

În cele din urmă, Zeke termină şi încuietoarea se deschise

cu un zgomot puternic.

Puse mâna pe clanţă şi deschise uşa.

M-am aplecat să mă uit înăuntru în acelaşi timp cu doamna Walker. Aproape că ne-am dat cap în cap.

Am văzut amândouă în acelaşi timp cutia cu vopsea.

O cutie cu vopsea roşie, aşezată pe jos.

Capacul nu era bine închis. Dâre de vopsea se prelingeau pe margini.

— Dar nu e a mea! se plânse Zeke.

Doamna Walker suspină prelung.

— Îmi pare râu, Zeke.

— Nu e a mea! Pe cuvânt, doamnă Walker, chiar nu e!

— Îi voi suna pe părinţii tăi. Trebuie să vină la şcoală, ca să avem o discuţie serioasă, hotărî muşcându-şi buza de jos. Şi, normal, nu mai ai ce căuta în piesă!

86

— O, nuuu! suspină Zeke.

Trânti uşa vestiarului cât putea de tare, făcând să răsune tot holul. Doamna Walker tresări şi îi aruncă lui Zeke o privire mânioasă. Se întoarse apoi înspre mine şi Brian.

— Sunteţi şi voi implicaţi? Spuneţi-mi adevărul!

— Nu, am strigat noi într-un glas. Noi nu am făcut nimic!

Mă pregăteam să spun: „Nici Zeke nu a făcut nimic!”, dar mi-am dat seama că era prea târziu. Nu aveam ce argument să aduc împotriva cutiei de vopsea roşie din vestiar.

Zeke era terminat.

— Dacă aflu că tu şi Brian aţi avut vreo legătură cu asta, vă dau şi pe voi afară din trupă şi îi chem la şcoală şi pe părinţii voştri, ne ameninţă. Acum duceţi-vă acasă! Toţi!

Ne-am întors şi am pornit spre ieşire, fără să mai scoatem un cuvânt.

Aerul nopţii, care îmi şfâchui pielea fierbinte, mi se păru de gheaţă. Mă trecură fiorii.

Luna era acoperită de o ceaţă cenuşie, care părea o siluetă fantomatică, plutind în jurul astrului.

Am mers împreună cu Zeke şi Brian până la treptele de beton. O pală de vânt îmi desfăcu jacheta.

— Voi credeţi că eu am făcut-o? întrebă Zeke furios. Credeţi?
— Nu, i-am răspuns, clătinând din cap.
Bietul Zeke! Vedeam bine cât era de tulburat. Iar când părinţii lui aveau să primească telefonul de la doamna Walker, urma să fie chiar şi mai tulburat.

87
— Cum de a ajuns vopseaua la tine în vestiar? întrebă Brian, privindu-l direct în ochi pe Zeke.
Acesta se întoarse.
— De unde vrei să ştiu? izbucni.
Am ajuns pe aleea principală. Zeke lovi cu piciorul, plin de furie, o cutie goală de suc, care ajunse pe stradă.
— Ne vedem mâine atunci, nu? zise Brian amărât. Ne făcu cu mâna, apoi se întoarse şi începu să meargă înspre casă.
Zeke începu să alerge în direcţia opusă.
— Nu vrei să vii acasă cu mine? am strigat.
— Nu, răspunse el fără să se oprească, într-un fel, mă bucuram că plecase. Nu aş fi ştiut ce să îi spun. Îmi părea atât de rău! Am început să merg încet spre casă, cu capul în jos, adâncită în gânduri, când am văzut un disc de lumină plutind prin întuneric înspre mine. Discul se făcea din ce în ce mai mare. Mi-am dat seama că era farul unei biciclete, care ieşea din parcarea şcolii şi se îndrepta spre mine. Când ajunse la câţiva paşi de mine, mi-am dat seama cine era.
— Tina! am strigat, surprinsă. Ce cauţi *tu* aici? Se opri brusc, ridicându-se în şa. I-am văzut ochii în lumina palidă a felinarului de deasupra noastră. Zâmbea. Ce zâmbet ciudat!
— Bună, Brooke! Cum îţi merge? mă întrebă. Era la şcoală? Oare tocmai ieşise?
— De unde vii? am insistat.
Zâmbetul nu îi dispăruse de pe faţă.
— De la o prietenă. Vin de la o prietenă.

88
— Ai fost cumva prin şcoală? am întrebat-o aspru.
— În şcoală? Nu, nu am fost, răspunse.

După aceea, îşi ridică picioarele pe pedale.
— Mai bine ţi-ai închide jacheta, Brooke! Nu vrei să răceşti, nu?

18

Sâmbătă am avut repetiţii de dimineaţa până seara. Reprezentaţia urma să aibă loc peste o săptămână.
Toţi ne străduiam din răsputeri, iar repetiţia mergea bine. Nu-mi uitasem replicile decât de două ori.
Dar fără Zeke, nu mai era la fel. Robert Hemandez îi luase locul. Îmi place Robert, dar e un tip foarte serios. Nu se prinde la glumele mele. Nu îi place să facă farse şi nici să i se joace vreun renghi.
După masa de prânz, Robert şi Corey repetau o scenă împreuna. Doamna Walker încă nu se întorsese de la masă.
M-am dus lângă Brian. Avea o pensulă în mână, din care se scurgea vopsea neagra. Stătea aplecat peste noul fundal, adăugând ultimele tuşe cărămizilor cenuşii.
— Arată bine, i-am spus.
Simţeam o nevoie teribila să îi dau o palmă pe spate şi să îl fac să împrăştie vopsea neagră peste tot. Însă m-am hotărât că nu ar fi o glumă prea bună.
Habar n-am de unde îmi vin impulsurile astea…

90
— Cum îţi merge? mă întrebă Brian fără să îşi ridice ochii, în timp ce adăuga culoare în unele locuri pe care le neglijase.
— Destul de bine, aş zice.
La capătul celălalt al scenei, am văzut-o pe Tina lucrând cu un vas mare, plin cu lipici. Cu o pensulă mare, aplica un strat gros de lipici peste un candelabru din carton.
— Robert o să joace bine rolul Fantomei, zise Brian scărpinându-se în barbă cu mânerul pensulei.
— Mda, dar mi-e cam dor de Zeke.
Brian dădu aprobator din cap. Apoi se întoarse şi mă privi.
— Ştii ce? De când a plecat Zeke, nu am mai avut parte de

nicio farsă. De niciun obiect de decor distrus, de nicio fantomă care să sară peste noi, de niciun mesaj ameninţător scrijelit pe pereţi. Nu s-a mai întâmplat nimic, nimic râu de când doamna Walker l-a dat afară pe Zeke.

Nu mă gândisem la asta până atunci, dar Brian avea dreptate. De când Zeke plecase din trupă, Fantoma dispăruse cu desăvârşire. Totul era atât de liniştit. Nici măcar nu îmi dădusem seama.

Asta însemna că Zeke era într-adevăr Fantoma? Că, la urma urmei, fusese Zeke cel care făcuse toate lucrurile acelea îngrozitoare?

— Părinţii lui Zeke au fost supăraţi când i-a chemat la şcoală doamna Walker? întrebă Brian. L-au pedepsit?

— Poţi să fii sigur, i-am răspuns, neputând să îmi iau gândul de la Fantomă. Părinţii lui nu îi mai dau voie să iasă din casă toată viaţa. Nu-i mai dau voie

91

să umble nici la video, ceea ce înseamnă că nu mai poate să se uite la filme de groază. Zeke e mort fără filmele de groază!

Brian strâmbă din nas.

— Poate că Zeke s-a uitat la prea multe filme de groază.

— Suntem gata cu toţii? am auzit o voce puternică.

M-am întors şi am văzut-o pe doamna Walker, care se întorsese de la masă.

— Haideţi să începem cu deschiderea actului II, spuse ea tare. Azi repetăm tot actul.

Mi-am luat la revedere de la Brian şi m-am grăbit către marginea scenei. Esmerelda era prezentă cam în toate scenele din actul II. De data asta, eram hotărâtă să îmi amintesc fiecare cuvinţel.

Pe când mă îndreptam spre Robert, am văzut cum doamna Walker îşi ia scenariul de pe masa unde şi-l ţine mereu pentru a-l deschide la actul II. Am văzut cum i se schimbă expresia pe măsură ce încerca să întoarcă paginile şi începe să strige, furioasă, în timp ce trăgea de scenariul acela gros.

— Hei, ţipă ea mânioasă, cine s-a apucat iar de farse?

— Ce s-a întâmplat, doamnă Walker? întrebă Robert.

Ea ridică scenariul şi îl scutură cu furie:

— Paginile scenariului – sunt toate lipite! exclamă agitată.

Strigăte de surpriză se auziră de peste tot.

— Până aici! strigă iar, izbind scenariul de perete. Asta a fost ultima farsă! Piesa se anulează! Toată lumea să plece acasă! Se anulează tot!

19

— S-a răzgândit doamna Walker? mă întrebă Zeke.

— Da, i-am răspuns, dând din cap. S-a calmat după câteva secunde şi a zis că piesa poate continua. Dar a fost prost dispusă tot restul zilei.

— Măcar de data asta nu a putut să dea vina pe mine, spuse Zeke încet şi aruncă o minge roz din cauciuc în celălalt capăt al sufrageriei, iar Buster, cockerul spaniei cel negru alergă imediat să o aducă.

Mă oprisem cu Brian pe la Zeke ca să îi spunem cum mai merg lucrurile. Zeke nu mai avea voie să iasă din casă – probabil pentru totdeauna. Ai lui erau la un film şi urmau să se întoarcă în câteva ore.

Buster lăsă mingea şi începu să latre la Brian. Zeke râse:

— Nu-i place de tine, Brian.

După ce zise asta, luă mingea de pe covor şi o aruncă din nou, dar Buster îl ignoră şi continuă să latre la Brian, care începu să roşească. Întinse mâna să mângâie câinele:

— Care e problema ta, amice? Nu sunt un tip râu.

Buster îl lăsă pe Brian în pace şi se duse să caute mingea, care se rostogolise pe hol.

93

— Ei, cred că asta demonstrează că mai e cineva în clasă care face farse, spuse Zeke, serios, aşezându-se pe spate pe canapea. Cred că asta demonstrează că nu eu am făcut toate lucrurile alea rele.

Mă pregăteam să fac o glumă, dar am remarcat expresia lui

Zeke, aşa că n-am mai spus nimic.

— Există o fantomă, şi nu sunt eu, continuă el. Iar acum toţi mă cred un mincinos. Doamna Walker e convinsă că am vrut să stric piesa. Chiar şi părinţii mei cred că sunt un derbedeu.

— Tu jucai mai bine rolul Fantomei decât Robert, i-am spus, încercând să îl înveselesc. Avem mai puţin de o săptămână, şi Robert tot mai încurcă replicile. El zice că îi pare râu că a intrat în trupă şi ar vrea să renunţe.

Zeke sări în picioare.

— Dacă am putea demonstra că nu eu sunt Fantoma, poate că doamna Walker mi-ar da rolul înapoi.

— Oho! am exclamat văzând că mintea lui Zeke lucrează şi ştiind deja ce o să spună.

— Oho! zise şi Brian, ca un ecou, ştiind la fel de bine ce va spune Zeke.

— Haideţi la şcoală, spuse acesta, cu ochii măriţi de entuziasm. De data asta, hai să găsim Fantoma. Vreau atât de mult să îmi iau rolul înapoi!

Am clătinat din cap:

— Zeke, în niciun caz...

— Vreau să le arăt tuturor că nu am vrut să stric piesa, insistă el.

Brian aruncă mingea spre Buster, dar câinele o privi cum se rostogoleşte fără să se mişte.

94

— Dar eşti pedepsit să stai în casă, ai uitat? îl întrebă Brian pe Zeke.

Zeke ridică din umeri.

— Dacă găsim Fantoma şi dovedesc că sunt nevinovat, părinţii mei se vor bucura că am plecat. Nu o să mai fiu pedepsit. Haideţi, să mai încercăm o dată! Vă rog!

M-am uitat gânditoare la Zeke. Nu mi se părea deloc o idee bună. Ultima oară când ne strecuraserăm în sala de spectacol dăduserăm de belea. După expresia de pe faţa lui Brian, îmi dădeam seama că nici el nu vrea să meargă.

Dar cum puteam să îl refuz pe Zeke? Practic, ne implora să mergem cu el!

Era o noapte caldă, dar simţeam, oricum, fiori pe şira spinării. Mergând spre şcoală, mi se părea tot timpul că văd umbre care se întind să ne prindă, dar dispăreau de îndată ce mă întorceam spre ele.

„Brooke, ai prea multă imaginaţie”, m-am luat singură la rost.

Îmi doream ca inima să nu îmi mai bată atât de tare. Îmi doream să fiu acasă, să mă uit la televizor cu Jeremy. Intuiţia îmi spunea că aventura noastră avea să se sfârşească prost. Foarte prost!

Nu am pierdut timpul încercând uşile. Ne-am strecurat în şcoală prin aceeaşi fereastră a laboratorului de artă culinară, după care am pornit din nou în linişte pe holuri înspre sala de spectacole.

Câteva lumini fuseseră lăsate aprinse în fundul sălii. Scena era întunecată şi pustie, cu excepţia fundalului pictat în cărămizi cenuşii.

95

Zeke mergea primul pe intervalul dintre scaune. Ne dăduse fiecăruia câte o lanternă. Le-am aprins atunci când ne-am apropiat de scenă. Fasciculele de lumină se jucau pe deasupra rândurilor de scaune. Eu mi-am îndreptat lanterna spre scenă şi am plimbat-o de la un capăt la celălalt al acesteia. Nu era nimeni acolo şi nu vedeam nimic neobişnuit.

— Zeke, ne pierdem vremea, i-am spus în şoaptă, deşi nu ne putea auzi nimeni.

El duse un deget la gură.

— O s-o mergem sub scenă, spuse încet, cu ochii aţintiţi înainte. Şi o să-l găsim, Brooke. De data asta, o să-l găsim!

Nu-l mai văzusem niciodată pe Zeke atât de serios, atât de hotărât. Am simţit un fior pe şira spinării. M-am hotărât, totuşi, să nu îl contrazic.

— Ăăăă… poate că eu ar trebui să rămân pe scenă în timp ce voi doi coborâţi, sugeră Brian. Aş putea să stau de pază.

— Să ne păzeşti de ce? întrebă Zeke, fixându-şi lanterna pe chipul lui Brian.

Vedeam bine cât de speriat e Brian.

— De… de oricine ar putea să vină, răspunse acesta fără vlagă.

— Trebuie să coborâm toţi trei, insistă Zeke. Dacă găsim Fantoma, am nevoie de doi martori – de tine şi de Brooke.

— Dar Fantoma, e… o *stafie,* nu-i aşa? întrebă Brian. Cum găseşti o stafie?

Zeke se încruntă:

— O să-l găsim!

96

Brian ridică din umeri. Vedeam amândoi că nu are rost să ne contrazicem cu Zeke în noaptea asta.

Scena scârţâia atunci când păşeam spre trapă, iar lanternele noastre se plimbau de-a lungul marginilor ei.

Eu şi Brian ne înghesuirăm în mijlocul platformei, iar Zeke apăsă cu putere pe maneta care o acţiona, după care sări lângă noi. Am auzit familiarul sunet metalic, apoi zumzăitul care ne anunţa că eram în coborâre. Scena părea că se înalţă în jurul nostru. În câteva secunde, eram înconjuraţi de patru pereţi întunecaţi.

Lumina lanternelor noastre se agăţa de pereţi pe măsură ce coboram. Aveam impresia că şi inima mea se scufundă – parcă îmi ajunsese la genunchi!

Stăteam toţi trei înghesuiţi în mijlocul platformei. Zgomotul metalic devenea din ce în ce mai puternic, pe măsură ce ajungeam mai jos. În cele din urmă, am ajuns la capăt, iar platforma se opri zgomotos.

Vreme de câteva secunde, niciunul dintre noi nu s-a mişcat.

Zeke părăsi primul platforma. Ridică lanterna şi o roti încetişor. Eram în mijlocul unei camere mari şi goale, din care plecau două tuneluri.

— Aici, Fantomă! Aici, băiete! strigă Zeke, de parcă şi-ar fi chemat câinele. Aici, Fantomă! Fantomă, unde eşti? continuă el melodios.

Am coborât şi eu şi i-am dat o palmă.

— Opreşte-te! i-am strigat hotărâtă. Credeam că eşti serios. De ce faci asta să pară o glumă?

— Încercam să vă liniştesc pe voi, să nu fiţi prea speriaţi,

răspunse Zeke.

97

Eu însă, ştiam adevărul. Încerca să se liniştească pe el însuşi.

M-am întors spre Brian. În lumina palidă, el părea speriat cât noi doi la un loc.

— Nu e nimeni aici! Nu putem să ne întoarcem? se rugă el de noi.

— În niciun caz! îi răspunse Zeke. Veniţi după mine! ţineţi lanternele îndreptate în jos, ca să vedem pe unde călcăm.

Mergând unul lângă altul, eu şi Brian l-am urmat pe Zeke prin cameră, apoi am făcut câţiva paşi într-unul dintre tuneluri, după care ne-am oprit să ascultăm. Nu se auzea niciun sunet.

Îmi tremurau picioarele. De fapt, tremuram din tot corpul. Dar Zeke părea neînfricat. Nu aveam nici cea mai mică intenţie să îi dezvălui cât de speriată eram.

— Probabil că tunelul ăsta se întinde pe sub toată şcoala, şopti Zeke, îndreptând în faţă fasciculul de lumină al lanternei lui. Poate merge chiar şi mai departe. Poate e lung cât tot cartierul.

Am mai făcut câţiva paşi, apoi ne-am oprit: auziserăm un zgomot în spatele nostru! Un zgomot metalic, urmat de un zumzăit.

— Hei! strigă Brian ascuţit. Platforma!

Toţi trei ne-am întors şi am început să alergăm înspre ea. Paşii noştri răsunau puternic în tunelul întunecos.

Pieptul mă durea atât de tare când am ajuns înapoi la platformă, încât abia mai respiram.

— Se… se ridică! strigă Zeke.

98

Am rămas acolo neajutoraţi, privind cum platforma se ridică deasupra capetelor noastre, înspre scenă.

— Apasă pe comutator! îmi strigă Zeke. Adu-o înapoi!

Am bâjbâit pe lângă perete până am găsit comutatorul. Am încercat să îl mişc, dar se blocase.

Ba nu, fusese blocat intenţionat! Nu puteam să îl mişc!

Platforma se opri deasupra. O linişte grea se aşternu peste noi trei.

— Zeke, acum suntem prinşi aici, jos, i-am reproşat. Nu mai putem să ajungem sus. Suntem prinşi în capcană!

20

Am aşteptat o vreme să vedem dacă avea să coboare cineva, dar trapa rămase închisă.

Brian suspină înspăimântat.

— Cineva a făcut asta, şopti, privind în sus. Cineva a apăsat comutatorul şi a trimis platforma sus.

— Fantoma! am strigat, apoi m-am întors spre Zeke. Acum ce facem?

Zeke ridică din umeri.

— Acum nu mai avem ce face. Dacă vrem să ieşim de aici, *trebuie* să găsim Fantoma.

Cercurile noastre de lumină galbenă bâjbâiră pe podea atunci când ne-am întoars la tunel. Niciunul dintre noi nu spuse vreun cuvânt atunci când am ajuns la o curbă, apoi la încă una.

Solul devenea moale şi mâlos, iar aerul devenea mai răcoros.

Am auzit în depărtare un zgomot slab. Speram să nu fie un liliac.

Eu şi Brian trebuia să ne grăbim ca să ţinem pasul cu Zeke. El mergea cu paşi mari, plimbând lanterna de colo-colo în faţa lui.

100

Dintr-odată, s-a auzit un zumzăit. Mi-a luat destul de mult timp să îmi dau seama că venea dinspre Zeke, care murmura o melodie.

„Hai, Zeke, las-o baltă! mă gândeam. Nu se poate să nu fii speriat. Nu poţi să mă păcăleşti cu melodia ta veselă! Eşti la fel de speriat ca şi mine!”

Mă pregăteam să îl tachinez pe tema asta, când am ajuns brusc la capătul tunelului şi ne-am trezit în faţa unei uşi joase. Brian rămase în urmă, dar eu şi Zeke ne-am apropiat repede, luminând-o cu lanternele.

— E cineva acolo? strigă Zeke cu o voce ciudată, piţigăiată.

Niciun răspuns.

Am întins mâna şi am împins uşa, care se deschise scârţâind. Eu şi Zeke am ridicat lanternele.

Am dat peste o cameră complet mobilată, cu un scaun rabatabil, o canapea uzată care mai avea doar o pernuţă şi rafturi de cărţi de-a lungul unui zid.

În calea fasciculului de lumină al lanternei mele se ivi o masă joasă, pe care se aflau un castron şi o cutie de cereale. Lângă zidul din faţa noastră mai era un pat mic, nearanjat.

Zeke şi Brian mă urmară în cameră. Examinam fiecare obiect, fiecare mobilă în lumina lanternelor. Pe o masă joasă era aşezat un casetofon vechi, iar alături de el erau o grămadă de casete vechi.

— Îţi vine să crezi? şopti Zeke, pe faţa căruia începu să se lăţească un rânjet.

— Cred că am descoperit locuinţa Fantomei, am răspuns tot în şoaptă.

101

Mişcând lanterna de colo-colo, Brian se îndreptă spre masă şi se uită la castronul cu cereale.

— Fantoma tocmai a fost pe aici, spuse el. Cerealele nu sunt încă bine înmuiate.

— E uimitor! am strigat. Cineva chiar locuieşte aici, atât de jos…

M-am oprit, pentru că simţeam că îmi vine să strănut. Poate că urma să am o criză de strănut în toată regula. Am încercat să mă abţin, dar fără succes. Am strănut o dată. De două ori. De cinci ori.

— Opreşte-te, Brooke, mă rugă Brian pe un ton plângăreţ. O să te audă!

— Dar noi chiar *vrem* să îl găsim, îi aminti Zeke.

Am strănutat de şapte ori. După aceea, încă o dată, ca să

avem noroc. După asta, eram terminată.

— A auzit, sunt sigur, se smiorcâi Brian, aruncând priviri speriate în toate direcţiile.

Atunci, uşa se trânti, închizându-se.

— Nuuuu! am ţipat toţi.

Mi se urcase inima în gât. Toţi muşchii mi se încordaseră atât de tare, că mă dureau.

Ne-am întors să privim uşa. Cineva, şi nu curentul, o închisese, eram sigură.

Zeke a fost primul care să facă vreo mişcare. Coborându-şi lanterna, se repezi la uşă. Apucă de clanţă şi încercă să o mişte, dar fără succes. Începu să împingă uşa cu umărul, dar tot fără rezultat. O izbi, împinse din nou, se opinti cu toată puterea.

Când se întoarse spre noi, faţa îi trăda pentru prima oară frica.

— Am rămas… am rămas încuiaţi, spuse el încet.

21

M-am grăbit să ajung lângă Zeke.

— Poate, dacă încercăm toţi trei… am propus imediat.

— Poate, încuviinţă Zeke, dar citeam în vocea lui convingerea că aveam să dăm greş.

Am înghiţit în sec. Să îl văd pe Zeke atât de speriat mă speriase încă şi mai tare.

— Da, hai să împingem toţi, fu Brian de acord şi veni lângă mine. Am putea chiar să spargem uşa dacă e nevoie.

„Bravo, Brian, mi-am spus. Arăţi, în sfârşit, ceva curaj!”

Ne-am aliniat lângă uşă şi ne-am pregătit să împingem.

Am inspirat adânc. Încercam să mă calmez. Îmi simţeam mâinile şi picioarele lipsite de vlagă.

„Asta e chiar înspăimântător, îmi trecu prin minte. Dacă rămânem încuiaţi în cămăruţa asta şi nu putem ieşi, am putea să rămânem aici toată viaţa. Eram la kilometri distanţă de restul lumii. Toţi o să ne caute acolo, sus, dar fără succes. Şi chiar dacă ţipăm din toate puterile, tot nu o să poată nimeni

să ne audă. O să rămânem prizonieri aici pentru tot restul vieţii!”

103

Am mai inspirat o dată adânc.

— OK, numărăm până la trei! le-am zis. La trei, toată lumea împinge!

Zeke începu să numere:

— Unu... doi...

— Hei! Stai puţin! l-am întrerupt. Noi am împins uşa ca să intrăm, nu?

— Da... parcă da, răspunse Zeke, uitându-se atent la mine.

— Deci nu putem să o împingem. Putem doar să tragem de ea!

— Da, ai dreptate, strigă Zeke.

Am apucat clanţa, am apăsat puternic şi am tras de ea. Uşa se deschise cu uşurinţă.

În prag, stătea un bărbat.

Lanterna mea se ridică să îi lumineze faţa. L-am recunoscut imediat.

Emile. Bărbatul scund, cu părul alb, care ne spusese că e paznicul de noapte.

Stătea în prag, blocând ieşirea şi ne privea mânios, strâmbându-se ameninţător la noi.

22

— Lasă-ne să plecăm! i-am strigat.

Nu se mişcă. Ochii lui cenuşii, ciudaţi, se opreau când asupra mea, când asupra lui Zeke, când asupra lui Brian.

— Trebuie să ne laşi să plecăm de aici! am insistat, după care am adăugat grăbită: Te rog!

Încruntarea lui deveni şi mai pronunţată. Lumina lanternelor făcea ca cicatricea de pe obrazul lui să pară încă şi mai adâncă.

Nu se mişcă din prag.

— De ce aţi venit aici? întrebă cu vocea lui aspră. De ce aţi

intrat în casa mea?

— Deci tu chiar eşti Fantoma! am exclamat.

El se uită la mine gânditor, surprins chiar.

— Fantoma? Mda, cred că mi-aţi putea spune şi aşa.

Brian începu să plângă încetişor.

— Asta e scumpa mea casă, spuse bărbatul mânios. De ce aţi venit aici? De ce nu mi-aţi ascultat avertismentele?

— Avertismentele tale? l-am întrebat.

Tremuram toată, iar lumina lanternei mele dansa de colo-colo pe zid.

105

— Am făcut tot ce mi-a stat în putere să vă ţin la distanţă, spuse Fantoma, să vă ţin departe de casa mea.

— Adică tu ai mâzgâlit pânza pe care era pictat fundalul? Tu ai venit în zbor dinspre podium? Tu mi-ai pus masca aia îngrozitoare în dulap împreună cu biletul? i-am strigat uluită.

Fantoma dădu aprobator din cap.

— Am încercat să vă avertizez. Nu voiam să fac rău nimănui. Dar trebuia să îmi apăr casa.

— Aşa că ai încercat să ne distrugi piesa? întrebă Zeke, apropiindu-se de mine. Ai încercat să ne strici piesa, ca să nu mai folosim trapa şi să te găsim pe tine aici?

Fantoma încuviinţă.

— Dar ce s-a întâmplat acum şaptezeci şi doi de ani? l-am întrebat. Ce s-a întâmplat cu tine prima oară când trebuia să fie reprezentată piesa? De ce ai dispărut în noaptea aia?

Expresia de pe figura Fantomei se schimbă. Am văzut în ochii lui cum e cuprins de nesiguranţă.

— Nu... nu înţeleg, se bâlbâi, privindu-mă fix, cu părul alb căzându-i pe frunte.

— Acum şaptezeci şi doi de ani, am insistat.

Un zâmbet amar se aşternu pe faţa lui.

— Hei, nu sunt *chiar* atât de bătrân. Nu am decât cincizeci şi şapte de ani.

— Şi atunci, nu eşti tu Fantoma? întrebă Zeke nesigur.

Emil dădu din cap că nu, apoi oftă plin de mâhnire.

— Tinere, nu înţeleg o iotă din discuţiile astea despre Fantomă. Nu sunt decât un bătrân fără adăpost, care îşi apără colţişorul lui.

Ne uitarăm toţi trei la el, încercând să ne dăm seama dacă spune adevărul. Eu eram convinsă că da.

— Şi ai trăit aici, sub şcoală? l-am întrebat încet. Cum de ai aflat de camera asta?

— Tatăl meu a lucrat pentru şcoală timp de treizeci de ani, răspunse Emile. Avea obiceiul să mă aducă aici, cu el, când eram mic. Când mi-am pierdut apartamentul din oraş, mi-am amintit de cămăruţa asta şi de atunci locuiesc aici. Sunt vreo şase luni de atunci.

Ochii lui străluciră iarăşi plini de mânie. Îşi dădu părul alb de pe frunte şi se încruntă din nou.

— Dar voi vreţi să stricaţi totul, nu? Vreţi să stricaţi tot ce am!

Intră în cameră şi se îndreptă spre noi cu o expresie ameninţătoare.

Eu m-am dat nesigură în spate.

— Ce... ce ai de gând să ne faci? am strigat.

23

— Voi aţi stricat totul. Totul, repeta el, venind spre noi.

— Stai, stai! am exclamat, ridicând mâinile ca pe un scut.

Am auzit în clipa aceea un zgomot, venind de la capătul tunelului. Un zgomot slab, metalic.

M-am întors spre Zeke şi spre Brian. Auziseră şi ei.

Platforma! Se mişca, venea spre noi. O auzeam cum coboară la capătul tunelului.

Cred că ne veni tuturor aceeaşi idee. Trebuia să ajungem la platformă. Era singura noastră şansă de a scăpa.

— Aţi stricat totul, repeta Emile, pârând dintr-odată mai degrabă trist decât supărat. De ce nu aţi ţinut cont de avertismentele mele?

Fără să ne spunem unul altuia vreun cuvânt, eu, Zeke şi

Brian ne-am repezit la uşă.
— O!
În goană, mă lovisem de Emile. Spre surprinderea mea, nu întinse mâna să mă prindă, nu încercă să mă oprească.

108
Am alergat către uşă cu toată viteza. Tot îmi mai simţeam picioarele nesigure, dar le-am forţat să se mişte, pas cu pas.
Nu am privit înapoi, dar îmi dădeam seama după zgomot că Zeke şi Brian mă urmau îndeaproape. Am auzit apoi vocea lui Emile râsunând prin tunel:
— Aţi stricat totul! Totul!
Alerga oare după noi?
Nu îmi păsa. Nu voiam decât să ajung la platformă şi să plec cât mai repede de acolo. Alergam orbeşte prin tunelul lung şi plin de curbe. Pantofii mi se înfundau în noroiul de pe jos, mă loveam cu umerii de ziduri, dar nu încetineam.
Lanterna îmi tremura în mână. Am îndreptat-o către platformă, atunci când am ajuns aproape de aceasta. Nu mai puteam să respir şi mă durea într-o parte.
— Ce? Ce căutaţi voi aici? strigă o voce de bărbat.
Tatăl lui Zeke!
Eu, Zeke şi Brian ne-am înghesuit grăbiţi pe mica platformă.
— Ce se întâmplă? întrebă domnul Matthews. A cui era vocea aia?
— Sus, am reuşit să articulez, duceţi-ne sus!
Zeke se întinse şi apăsă comutatorul. De data asta, funcţiona!
Zguduindu-se puternic, platforma începu să se ridice. Am privit înapoi spre tunel. Ne urmărea oare Emile? Nu, nici urmă de el. Nici măcar nu alergase după noi.
„Ciudat, mă gândeam. Tare ciudat.”

109
— Am auzit o voce de bărbat. Cine era? întrebă din nou domnul Matthews.
— Un bătrân fără adăpost. Trăieşte sub scenă, i-am

răspuns, explicându-i ce se întâmplase şi cum încercase să ne sperie de câteva săptămâni încoace.

— De unde ai ştiut că o să ne găseşti aici? îl întrebă Zeke pe tatăl său.

— Tu trebuia să fii acasă, răspunse acesta ferm. Erai pedepsit. Încă mai eşti pedepsit. Dar când nu te-am găsit acasă, m-am gândit că iar îţi bagi nasul pe aici, pe undeva. Uşa din spate a şcolii era deschisa. Am intrat în sala de spectacole şi am auzit că se mişcă platforma, aşa că m-am hotărât să văd ce se întâmplă.

— Ce mă bucur! am strigat.

Îmi venea să îl iau pe domnul Matthews în braţe.

De îndată ce se opri platforma, ne-am grăbit să ajungem pe scenă. Tatăl lui Zeke se duse să sune la poliţie. Le spuse că sub scenă trăieşte o persoana fără adăpost.

Poliţia ajunse repede. I-am urmărit cum coboară cu platforma. Am aşteptat să se întoarcă însoţiţi de Emile, dar ei veniră după câteva minute fără el.

— Nu era nimeni acolo, raporta unul dintre poliţişti, apoi îşi dădu chipiul jos şi se scârpină în cap. Nu am găsit nicio urmă. Doar un pat şi nişte mobilă veche.

— Dar mâncarea? Cărţile pe care le avea? am întrebat.

— Au dispărut toate, răspunse poliţistul. Înseamnă că a făcut curăţenie foarte repede. Uşa de la pivniţa era încă întredeschisa.

110

După ce plecară poliţiştii, Brian îşi luă rămas-bun şi ieşi din sala de spectacole. Tatăl lui Zeke urma să mă ducă şi pe mine acasă cu maşina.

M-am întors către Zeke.

— Ei, uite-ţi Fantoma! i-am spus, cu o urmă de tristeţe în glas. Doar un bătrân fără adăpost. Nu o fantomă de şaptezeci şi doi de ani care să fi bântuit şcoala de când a fost construită. Doar un biet bătrân fără casă.

— Da, destul de dezamăgitor, răspunse Zeke încruntat. Chiar voiam să mă întâlnesc cu o fantomă adevărată.

Expresia lui se lumină dintr-odată.

— Dar cel puţin acum doamna Walker o să mă creadă şi o să îmi dea rolul înapoi.

Piesa! Uitasem complet de ea!

Zeke avea dreptate, mă gândeam fericită. O să îşi primească rolul înapoi şi totul o să meargă bine.

Fantoma a dispărut.

Acum putem să stăm liniştiţi, putem să ne simţim bine şi să punem în scenă un spectacol grozav.

Hmmm... Mă înşelam amarnic!

24

În noaptea reprezentaţiei, stăteam în cabina fetelor, dându-mă pe faţă cu un strat gros de fard. Nu mă mai machiasem niciodată atât de puternic şi aveam impresia că nu mă descurc prea bine. De altfel, eu nici nu aş fi vrut să folosesc fardul, dar doamna Walker insistase, spunând că toţi trebuie să facem asta, chiar şi băieţii. Spunea că reduce reflexia şi ne face feţele mai puţin strălucitoare în lumina reflectoarelor.

În cabina fetelor, era o dezordine cumplită. Toate încercam să ne punem costumele şi să ne fardăm. Lisa Rego şi Gia Bentley – două fete dintr-a cincea, care nu aveau roluri prea importante – se tot priveau într-o oglindă uriaşă, chicotind şi admirându-se.

Până să ajung şi eu să mă uit cum arăt, se strigă în sală:

— Ocupaţi-vă locurile! Toată lumea să îşi ocupe locul!

Am simţit o gaură în stomac.

„Calmează-te, Brooke, mă îmbărbătam. Treaba asta ar trebui să fie amuzantă, ai uitat?”

Am ieşit din cabină, am traversat holul, am intrat în sala de spectacole pe uşa dinspre scenă şi

112

m-am dus la locul meu în culise. Cineva mă bătu pe umăr, iar eu am sărit ca arsă. Doamne, ce emoţionată eram!

M-am întors şi m-am trezit faţă în faţă cu Fantoma!

Ştiam că e Zeke îmbrăcat în costum, dar tot am fost

surprinsă.

— Zeke, te prinde bine! Arăţi atât de *real!*

Zeke nu răspunse. Mă salută formal, făcând o reverenţă, apoi se grăbi să îşi ocupe locul.

Cortina era lăsată, dar puteam să aud gălăgia din sală. Ridicând un pic de ea, am tras cu ochiul la public. Grozav! Toate locurile erau ocupate! Asta îmi făcu inima să îmi sară din loc.

Luminile începură să se stingă. Publicul amuţi dintr-odată. Reflectoarele care luminau scena se aprinseră. Începu muzica.

„Dă-i drumul, Brooke! mi-am spus. Dă-i bătaie!”

Piesa nu avu parte de niciun incident până în actul II. Până atunci, toţi ne descurcaserăm de minune.

Când fu ridicată cortina, iar publicul aplauda frumuseţea decorului, am ieşit pe scenă împreună cu Corey şi am uitat de îndată de trac.

— Ai grijă, fata mea, mă avertiză Corey, care juca rolul tatălui meu. Dedesubtul acestui teatru trăieşte o creatură. O fantomă blestemată, plină de cicatrice şi urâtă.

— Nu pot să cred asta, tată, i-am răspuns eu în rolul Esmereldei. Nu vrei decât să îţi păstrezi controlul asupra mea, vrei să rămân un copil.

113

Cei din public păreau să se distreze de minune. Râdeau la părţile mai amuzante şi aplaudaseră de câteva ori.

„E excelent!” mă gândeam.

Eram emoţionată, fără să fiu nervoasă. Mă bucuram de fiecare moment al piesei. Pe măsură ce se apropia sfârşitul primului act, ştiam că trebuie să urmeze cel mai important moment al piesei. O ceaţă se râspândi încet peste toată scena. Lumini albastre străpungeau norii de ceaţă, făcându-i să pară supranaturali.

Am auzit zgomotul metalic al platformei. Ştiam că îl poartă pe Zeke, în costumul lui de fantomă. În câteva secunde, fantoma avea să-şi facă teatral intrarea, ivindu-se din ceaţa alburie.

„Publicul o să adore scena asta”, mă gândeam, urmărind cum se ridică ceaţa în jurul rochiei mele lungi, galbene.

— Fantomă, tu eşti? am strigat. Ai venit să mă vezi?

Masca verde-albastră a Fantomei se ridică din mijlocul pâclei, apoi se iviră şi umerii acoperiţi de capa sa neagră.

Din public se auziră câteva ţipete de uimire, iar apoi toţi începură să aplaude pe măsură ce Fantoma se înălţa, stând ca o statuie în mijlocul ceţii, capa fluturându-i pe spate. După aceea, păşi spre mine încet, maiestuos.

— O, Fantomă, suntem împreună, în cele din urmă! am strigat, punând în voce toată emoţia de care eram în stare. Cât am visat la acest moment!

114

I-am luat mâinile acoperite cu mănuşi, apoi l-am condus spre marginea scenei. Lumina albă a unui reflector ne învălui pe amândoi. M-am întors cu faţa spre el şi l-am privit în ochi.

Pe dată mi-am dat seama că cel din faţa mea... nu era Zeke!

25

Am început să ţip, dar el îmi strânse puternic mâna. Se uita fix la mine. Părea că mă imploră cu privirea aceea să nu spun nimic, să nu îl dau de gol.

„Cine e? mă întrebam, îngheţată în lumina reflectoarelor. De ce îmi pare atât de cunoscut?”

M-am întors către public. Toţi tăceau, aşteptând ca eu să vorbesc.

Am inspirat adânc şi am spus următoarea replică a Esmereldei:

— Fantomă, de ce bântui teatrul acesta? Spune-mi, care e povestea ta? Nu mă voi înspăimânta!

Fantoma îşi strânse capa împrejurul trupului. Ochii lui erau în continuare pironiţi într-ai mei. Mâna lui, acoperită de mănuşă, încă mă strângea uşurel, ca pentru a mă împiedica să scap.

— Am trăit sub teatrul acesta vreme de mai bine de şaptezeci de ani, declară el. Povestea mea nu e una veselă. Ai putea spune chiar că e una tragică, frumoasa mea Esmerelda.

— Continuă, te rog! i-am strigat.

„Cine e? mă întrebam. Cine poate fi?”

— Fusesem ales să joc rolul principal într-o piesă, dezvălui Fantoma. O piesă care trebuia jucată chiar

116

În acest teatru. Ar fi trebuit să fie cea mai importantă noapte din viaţa mea!

Se opri, pentru a inspira adânc. Inima mi-a sărit din piept. El nu mai urmărea scenariul, nu acelea erau replicile!

Ce voia să spună?

— Dar măreaţa mea noapte nu a mai venit, continuă Fantoma, ţinându-mă încă de mână. Vezi tu, scumpa mea Esmerelda, am căzut cu o oră înainte de începutul piesei. Am căzut – şi mi-am găsit sfârşitul.

Mi se tăie respiraţia. Cu mâna, el arăta înspre trapă.

Am înţeles cine era – băiatul care dispăruse. Băiatul care ar fi trebuit să joace rolul fantomei cu şaptezeci şi doi de ani în urmă, dar dispăruse şi nu mai fusese găsit.

Iată-l acum, stând în faţa mea, pe aceeaşi scenă. Iată-l, stând în faţa noastră şi dezvăluindu-ne felul în care dispăruse, motivul pentru care piesa nu se jucase niciodată.

— Acolo, strigă el, arătând înspre trapă, acolo am căzut! Acolo! Am căzut, am pierit şi am devenit o fantomă adevărată. Acolo am aşteptat până acum. Am aşteptat şi am aşteptat, sperând că va veni o noapte ca aceasta, când voi putea juca, în sfârşit, cel mai mare dintre rolurile mele!

Când termină de vorbit, publicul începu să aplaude frenetic.

„Lor li se pare că aşa e piesa. Nu înţeleg adevărata durere din spatele cuvintelor lui. Nu înţeleg că el le dezvăluie adevărata sa poveste”, îmi spuneam.

117

Fantoma făcu o reverenţă adâncă. Aplauzele deveniră şi mai zgomotoase.

Ceaţa ne acoperi pe amândoi.

„Cine e? Cine?”

Trebuia să aflu. Trebuia să îmi dau seama cine e Fantoma.

Când se ridică, mi-am eliberat mâna din strânsoarea lui, am întins-o şi i-am smuls masca!

26

Am scrutat cu atenţie întunericul, încercând cu disperare să îi vâd faţa.

Lumina reflectorului mă orbi pentru o clipă. În acel moment, Fantoma îşi acoperi faţa cu mâinile. Mi-am întins braţele spre el.

— Nu! strigă el, dând în spate. Nu poţi să faci asta!

Se împiedică şi îşi pierdu echilibrul.

— Nu! Nu! ţipă. Nu poţi! Nu poţi!

Căzu pe spate, prin trapă. Dispăru în norii de ceaţă.

L-am auzit cum ţipă, până ajunse jos.

Apoi, se aşternu liniştea. O linişte oribilă, încremenită.

Publicul se ridică în picioare, aplaudând frenetic şi strigând: „Bravo!” Credeau că şi asta face parte din piesă.

Dar eu ştiam mai bine ce se întâmpla. Ştiam că Fantoma îşi dezvăluise existenţa după mai bine de şaptezeci de ani. Ştiam că, în cele din urmă, avusese parte de luminile rampei. Şi mai ştiam că îşi găsise moartea încă o dată.

119

După căderea cortinei, când zgomotul publicului se estompă, m-am dus la marginea trapei, ţinându-mi faţa în palme.

Nu puteam articula un cuvânt. Nu îmi puteam mişca un muşchi.

Priveam în jos, prin deschiderea trapei şi nu puteam vedea decât beznă.

Apoi, ridicându-mi ochii, l-am văzut pe Zeke alergând spre mine. Îmbrăcat în blugi şi în tricou, veni împleticit spre mine, părând ameţit.

— Zeke! l-a strigat.

— Au! Cred că m-a lovit cineva, se plânse, ducându-şi mâna la ceafă. Mi-am pierdut cunoştinţa.

Mă privi în ochi.

— Brooke, eşti în regulă? Ce...?

— Fantoma! i-am strigat. Ea ţi-a furat rolul, Zeke! E... e acolo! am adăugat, arătând spre trapă. Trebuie să o găsim!

Am apăsat pe manetă. Platforma se puse în mişcare, cu obişnuitele ei zgomote şi ajunse, în cele din urmă, la nivelul scenei.

M-am urcat pe ea, împreună cu Zeke şi am ajuns jos, în camera aceea întunecoasă.

Am căutat peste tot, dar nu am găsit-o. Nu găsirăm nici masca, nici costumul, nimic.

În adâncul inimii, ştiam că nu o să găsim nimic, în adâncul inimii, ştiam că nu o s-o mai vedem vreodată.

— Grozav, toată lumea! V-aţi descurcat excelent! ne strigă doamna Walker când ne-am strâns toţi în culise. Fantomă, mi-au plăcut foarte mult replicile

120

pe care le-ai adăugat! Excelent! Ne vedem cu toţii la petrecerea trupei!

Zeke şi cu mine ne-am grăbit să ajungem la cabine, ca să ne putem schimba, dar am fost înconjuraţi de o mulţime de oameni care voiau să ne felicite şi să ne spună ce talentaţi suntem şi cât de bine ne descurcaserăm.

Piesa avusese un succes nebun!

L-am căutat pe Brian. Voiam să îi povestesc totul despre Fantoma, dar nu îl puteam vedea în mijlocul mulţimii de părinţi şi de prieteni.

— Hai să plecâm de aici! striga Zeke, trăgându-mă de mână până am reuşit să ieşim din sala de spectacole.

— Genial! Suntem vedete! am exclamat, simţindu-mă ruptă de oboseala, emoţionată, ameţită şi tulburată, toate în acelaşi timp.

— Hai să ne luăm hainele şi să ne schimbam când ajungem acasă, propuse Zeke. Încercam pe drum să ne dăm seama

cine mi-a jucat rolul, după care ne întâlnim la mine, să mergem la petrecere.

— Bine, dar trebuie să ne grăbim. Ai mei mă aşteaptă să îmi spună ce actriţa genială sunt.

Zgomotul discuţiilor şi al râsetelor ne urmări până la vestiare.

— Hei, am strigat oprindu-mă în faţa vestiarului meu. Uite, Zeke, uşa e deschisa! Eu nu am lăsat-o aşa!

— Ciudat, murmură el.

Am deschis uşa complet şi o carte se rostogoli pe podea. M-am aplecat să o ridic. Era o carte veche, cu o copertă bruna, veche şi roasă. Am

121

întors-o pe toate părţile, încercând să îi citesc titlul în lumina palidă a holului.

— E doar un anuar vechi, i-am spus lui Zeke. Uite, e chiar al şcolii noastre. Dar e de prin 1920!

— Ce? Şi cum a ajuns la tine în vestiar? întrebă Zeke, cu ochii aţintiţi la carte.

Privirea îmi căzu pe o bucăţică de hârtie aşezată între pagini, ca un semn de carte, şi am deschis chiar acolo.

— Ce chestie! strigă Zeke. Incredibil!

Ne-am uitat amândoi la un articol despre piesa în care tocmai jucasem. Titlul era, „*Fantoma* urmează să fie jucată în primăvară”.

— Articolul ăsta trebuie să fi fost scris pe la începutul anului şcolar. Ştii doar că piesa nu s-a jucat. Ştii ce s-a întâmplat.

— Ţine cartea la lumină, îmi spuse Zeke. Hai să ne uităm la fotografii!

Am ridicat cartea şi am cercetat amândoi micile fotografii care acopereau cele două pagini.

Atunci am văzut-o.

O fotografie alb-negru micuţă, aproape ştearsă, a băiatului care avea rolul principal, a băiatului care trebuia să joace rolul Fantomei. A băiatului care dispăruse.

Băiatul acela… era Brian!

Despre autor

R.L. Stine este autorul a peste douăzeci dintre cel mai bine vândute poveşti de groază şi de mistere pentru tineri. Titlurile lui recente pentru adolescenţi includ: *Hit andrun, The Dead Girifriend* şi *Baby-sitterll,* toate publicate de Scholastic. Tot el este şi autorul seriei *Fear Street.*

Stine este redactor-şef al emisiunii pentru copii *Castelul lui Evrika,* transmis pe canalul american de emisiuni pentru copii Nickelodeon.

Goosebumps. Cărţile care îţi dau fiori este însă seria care l-a impus ca pe unul dintre cei mai populari autori de cărţi pentru copii. Aşa că, cititorule, ia seama: vei muri de spaimă! Dar şi de plăcere atunci când vei citi aceste romane unice.

R.L. STINE

Seria

GOOSEBUMPS®

Cărţile care îţi dau Fiori

Bun venit în Casa Morţilor!

Nu coborâţi în pivniţă!

Sânge de monstru

Zâmbeşte şi mori!

Blestemul mumiei

Să devenim invizibili!

Noaptea păpuşii

Bun venit în tabăra de coşmar!

Fantoma din vecini

Fetiţa care a strigat: „Monstrul!”

Răzbunarea piticilor de grădină

Plaja bântuită

RIF
ROMANIA INEDIT